

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N270

25 d'abril de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

L'Església catòlica rebrà 11.000 milions de les arques públiques

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

El govern de Mariano Rajoy manté l'assignació pressupostària a la institució malgrat les retallades històriques en els capítols de sanitat i ensenyament

ROBERT BONET

Decretada la cacera de bruixes

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 8-9

El Director General de la Policia Manel Prat (centre) i el Comissari General Territorial Joan Miquel Capell (esquerra) presenten una web per delatar manifestants

Portes giratòries: de la política als negocis

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

La relació entre la política i el món empresarial a Catalunya

és terreny relliscós. Tot i això, les connexions són directes, clares i visibles. Presentem nou exemples dels casos més sonats.

Repsol a Argentina, espoli i contaminació

RODA EL MÓN · PÀGINA 17

Després de l'expropiació que ha fet el govern argentí de les

accions que Repsol tenia a YPF és el moment de valorar els impactes socials i ambientals generats per l'empresa espanyola.

Iniciativa popular per fer realitat la dació en pagament

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

estirant del fil

PAÏSOS CATALANS · CREIX LA DESAFECCIÓ CIUTADANA RESPECTE L'ANOMENADA CLASSE POLÍTICA

Portes giratòries

Els nou exemples més sonats d'antics càrrecs polítics catalans contractats per grans empreses privades

Iolanda Guillaumot

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

La relació entre alguns sectors de la política i el món empresarial a Catalunya és terreny relliscós. Tot i això, les connexions són directes, clares i visibles. Ja no cal ni amagar-se. La presència d'antics càrrecs polítics espanyols i catalans als consells d'administració de les empreses de l'Ibex 35 és generalitzada. L'any 2009, el 8% d'aquests consellers altament remunerats havien ocupat càrrecs polítics. El 2010, el percentatge va pujar fins el 9,8%. Una cinquantena d'antics polítics d'alt nivell han entrat a treballar en aquest grup selecte de les empreses espanyoles més potents després de deixar els seus càrrecs públics. La immillorable agenda de contactes i l'accés a informació privilegiada que tenen les persones jubilades de la política expliquen perquè els bancs i les transnacionals espanyoles les contracten sense pensar-s'ho oferint-los salaris extraordinaris un cop es retiren.

El fenomen de les portes giratòries no és exclusivament espanyol, sinó mundial i, evidentment, també català

No hi ha res il·legal. La llei d'incompatibilitats deixa clar que els alts càrrecs no poden accedir al sector privat relacionat directament amb la feina política que tenien almenys fins dos anys després de deixar l'activitat pública. Després d'aquest període de carència, llibertat total. Fins i tot existeix una Oficina de Conflictos d'Interessos, que depèn del Ministeri d'Administracions Públiques, per aprovar o prohibir aquestes contractacions. Tot i això, hi ha casos que mostren les esquerdes de la llei. Els últims dos ministres d'Economia espanyols en són un bon

exemple: Pedro Solbes va fitxar per l'energètica italiana Enel -empresa que va aconseguir comprar l'espanyola Endesa després d'una sèrie de decisions polítiques que van allunyar altres compradors com Gas Natural o l'alemanya E.on- i, un temps després, Elena Salgado ha estat contractada per una filial xilena d'Endesa aduïda que la seva feina es desenvoluparà a Xile i no al mercat espanyol. Feta la llei...

Els vincles entre antics càrrecs polítics, bancs i empreses transnacionals han fet créixer la desafecció ciutadana respecte l'anomenada classe política. La darrera enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió, del març passat, mostra que la majoria de la població catalana -un 66%- estava "poc o gens satisfeta" del funcionament de la democràcia. Però la cosa va més enllà: el 79% de la gent enquestada creu que "el polític no tenen en compte el que pensa la gent" i el 73% pensa que "els polítics només busquen el benefici propi". Tot i que la crítica és generalitzadora, les dades mostren que la majoria *absolutíssima* d'antics càrrecs polítics ben col·locats al món empresarial pertanyen al club format per PP, PSOE/PSC, CIU i PNB.

El fenomen de les portes giratòries -passi de la política a l'empresa i a l'inrevés- no és exclusivament espanyol, sinó mundial i, evidentment, també català. Els expresidents del govern català, expresidents del Parlament i la majoria d'exconsellers del govern, que cobren un salari públic durant un període de temps, no han entrat de manera tan deliberada a la gran empresa com els Felipe González (Endesa), José María Aznar (Gas Natural i News Corp.), Rodrigo Rato (Bankia) o Josu Jon Imaz (Petronor). Jordi Pujol, escaldat pel cas de Banca Catalana en el passat; Pasqual Maragall, afectat per l'alzheimer; i José Montilla, que ha preferit reconvertir-se a senador, actualment no tenen presència a cap consell d'administració. Tanmateix, de casos catalans, n'hi ha.

Aquí us presentem els nou exemples més sonats d'antics càrrecs polítics dels Països Catalans contractats per grans empreses privades.

1. JOSEP PIQUÉ (PP)

Política? Expresident del Partit Popular a Catalunya i exministre als governs espanyols del PP.
Empresa? President de Vueling i conseller d'administració d'Applus

Piqué, més que polític, era un home de negocis, però fracassat: va dirigir la petroliera Ertoil quan es va produir la seva venda suposadament fraudulenta i va acabar esquitxat judicialment pel cas Ercros. Tot i això, després de passar per la política, va ser recompensat amb càrrecs d'altíssim nivell. El 12 de novembre de 2007, va ser nomenat president de l'aerolínia de baix cost Vueling i, poc després, va entrar a formar part del consell d'administració d'Applus. El febrer passat, el govern espanyol de Mariano Rajoy el va escollir com a representant de l'Estat -és a dir, representant públic- al consell d'administració del gegant aeronàutic europeu EADS, el fabricant dels avions Airbus. Per completar el quadre, el maig de 2011, Piqué va aconseguir la disputadíssima presidència del Círculo de Economía, el principal *lobby* empresarial català.

2. NARCÍS SERRA (PSC)

Política? Exalcalde de Barcelona i exministre de Defensa als governs del PSOE
Empresa? Expresident de Caixa Catalunya

L'exdirigent del PSC i nebot de Narcís de Carreras -que va ser president de La Caixa i del Barça- va cobrar, fins ben entrada la crisi bancària, prop de 175.000 euros l'any com a president de Caixa Catalunya. Va ocupar el càrrec entre 2005 i finals de 2010, quan l'entitat va culminar el procés de fusió amb Caixa de Tarragona i Caixa de Manresa. Una dada curiosa -enviada per la pròpia entitat a la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV)- fruit del mandat de Serra: l'actual Catalunya Caixa té crèdits vius amb els partits polítics per import de deu milions d'euros; el préstec més gran el té el PSC, amb 3,4 milions pendents. El que també és president del Patronat del MNAC és

un dels expolítics catalans que ha arribat a ostentar més càrrecs empresarials, però darrerament ha anat abandonant-los. Va ser membre del consell d'administració de Gas Natural fins el desembre passat i, fins a mitjans de 2011, ocupava els càrrecs de president de Volja Plus, vicepresident d'Applus Technologies Holding, vicepresident de Telefónica Xile i conseller de Telefónica Internacional.

3. JOSEP BORRELL (PSOE)

Política? Exministre del PSOE, expresident del Parlament Europeu.
Empresa? Consell d'administració d'Abengoa

L'exdirigent socialista Josep Borrell ha hagut de dimitir recentment com a rector de l'Institut Universitari Europeu, amb seu a Florència, perquè s'havia "oblidat" de declarar que estava cobrant i treballant pels interessos de la companyia energètica espanyola Abengoa. L'exministre de Felipe González, enginyer aeronàutic de formació, va haver de posar el seu càrrec a disposició del consell superior d'aquesta institució cultural, ja que els seus estatuts prohibeixen que el rector cobri cap altre salari sense autorització prèvia. L'any passat, Borrell va ingressar 300.000 euros per fer de conseller independent de la gasista andalusa i 300.000 més el 2010, però va cometre la "lleugeresa" de no haver-ne informat l'Institut, segons va admetre ell mateix en la carta de dimissió. Abans d'iniciar la carrera política, va treballar set anys per a la petroliera CEPSA.

> Entre els diputats i diputades catalanes, destaquen els patrimonis de:

- Daniel Sánchez-Llibre Ingressos al marge del sou de diputat: 200.000 euros
- Jorge Fernández-Díaz té uns ingressos de 85.000 euros extres

, estirant del fil

4. DAVID MADÍ (CiU)

Política? Exportaveu i exsecretari executiu de Comunicació i Estratègia de Convergència Democràtica de Catalunya
Empresa? Consell assessor d'Endesa i directiu de Deloitte

Provinent d'una família d'empresaris i mecenes catalanistes, el famós *spin doctor* de les campanyes electorals de CiU va deixar la política des-

prés de les darreres eleccions catalanes, el 2010. Casualment, poc després de la victòria electoral, la companyia Endesa va contractar aquest íntim amic d'Artur Mas per ser el nou president del consell assessor de l'elèctrica a Catalunya. Es tracta d'un grup format per "personalitats catalanes" per "buscar i garantir la interlocució amb les institucions, agents socials i clients", segons reconeix sense pudor la mateixa Endesa. És a dir, un *lobby* o un grup de pressió. A finals de juny de 2011, també va ser fitxat per l'auditora Deloitte com a director i amb dedicació a temps parcial per tasques d'assessorament a empreses. Curiosament, el govern de CiU va decidir pagar 885.000 euros a Deloitte per una auditoria dels comptes de la Generalitat, el contracte amb la qual es va formalitzar justament el 23 de juny del mateix any, és a dir, dies després de la contractació de Madí.

7. EDUARDO ZAPLANA (PP)

Política? President de la Generalitat Valenciana de 1995 a 2002, ministre als governs d'Aznar
Empresa? Adjunt a la presidència de Telefónica Europa

Eduardo Zaplana, que va aconseguir la presidència del País Valencià pel PP per primer cop l'any 1995 i que va ser ministre de Treball espanyol amb Aznar, és més conegut per aquesta frase: "M'haig de fer ric perquè estic arruïnat". L'afirmació, de quan encara era alcalde de Benidorm, apareix en unes gravacions judicials fetes durant la investigació d'un cas de narcotràfic que va acabar portant al cas *Naseiro*. La derrota del PP a les eleccions de 2008 el va obligar a deixar la política i, sorprenentment, va ser contractat com a delegat de Telefónica per a Europa (tot i que no tenia cap experiència en el món dels negocis). El gener passat, va sortir del consell d'administració de la companyia i es va quedar com a "adjunt a la secretaria general tècnica adjunta a la presidència" de la filial dedicada als negocis europeus.

5. JOAN HORTALÀ (ERC)

Política? Exsecretari general d'ERC i exconseller del govern de la Generalitat
Empresa? President de la Borsa de Barcelona i conseller de BME i Endesa

Un dels líders històrics d'ERC, Joan Hortalà, va iniciar la seva carrera politicoempresarial com a diputat al Parlament l'any 1980 i com a conseller d'Indústria i Energia al segon govern de Jordi Pujol el 1984. Això li va permetre fer el gran salt professional de la seva vida. Abans, s'havia dedicat al món de la universitat, on havia arribat a ser degà de la Facultat d'Econòmiques de la UB durant els anys 70. Després de ser marginat a ERC per Àngel Colom, el 1993 va entrar com a militant a Convergència. Justament aquell llunyà 1993, va aconseguir la presidència de la Borsa de

Barcelona. Té una empresa de *brokers* i és un dels membres més antics del consell d'administració del hòlding borsari espanyol BME. Des del setembre passat, també destaca el seu càrrec al consell assessor d'Endesa presidit pel convergent David Madí. En el passat, havia estat conseller d'Ercros i de Fecsa-Enher. A més, la seva dona, Maria Àngels Vallvé, notària de professió, recentment s'ha convertit en alta directiva del RACC.

8. MIQUEL ROCA (CIU)

Política? Dirigent de CDC i portaveu de CiU al Congrés de Diputats espanyol
Empresa? Conseller d'ACS i Endesa

Fa molts anys, el 1986, el jove Miquel Roca es va presentar a les eleccions espanyoles com a cap de llista del Partit Reformista Democràtic -al qual CiU donava suport- al costat d'una altra figura ascendent anomenada Florentino Pérez. Actualment, el conglomerat ACS (Actividades de Construcción y Servicios, SA), presidit per Florentino, li manté una plaça fixa al consell d'administració. Roca també és secretari dels consells d'administració d'Accessos de Madrid i d'Abertis -empresa presidida pel filiconvergent Salvador Alemany. Tot queda a casa. Com a feina extra, forma part d'un altre consell d'administració, el d'Endesa.

La química catalana La Seda el va proposar per presidir la seva junta, un càrrec de nova creació arran de la crisi interna que va patir la companyia. Roca i Junyent, propietari del conegut bufet d'advocats contractat molt sovint per la Generalitat de Catalunya, acumula càrrecs honorífics com a president de la Fundació Abertis, la Fundació Amics del MNAC o la Societat Econòmica Barcelonina d'Amics del País, entre d'altres.

6. JOSÉ LUÍS OLIVAS (PP)

Política? President de la Generalitat Valenciana entre 2002 i 2003
Empresa? President de Bancaja i conseller d'Iberdrola

José Luís Olivas, el tercer president de la Generalitat valenciana, entre Eduardo Zaplana i Francisco Camps,

ha tingut una carrera fulgurant fora de la política. Va aconseguir la vicepresidència de la fusionada Bankia -a les ordres del seu antic company de partit, però després enemic al món bancari, Rodrigo Rato. Poc després, però, a finals de 2011, va haver de dimetir després de l'escàndol de la caiguda de Banc de València. Olivás havia presidit aquesta entitat financera fins una setmana abans que es publicàs el risc de fallida de l'entitat. Va deixar, segons el Banc d'Espanya, un forat de 1.000 milions d'euros. Tot i aquest currículum, encara és president de Bancaja. Ha liderat la caixa d'estalvis de València, Castelló i Alacant justament des que, el gener de 2004, va renunciar a presentar-se a les eleccions valencianes a favor de Francisco Camps. A més, forma part del consell d'administració d'Iberdrola i, fins el febrer passat, d'Enagás.

9. MIQUEL NOGUER (CIU)

Política? Actual alcalde de Banyoles i vicepresident de la Diputació de Girona
Empresa? Membre del consell d'administració de Critería CaixaCorp

El hòlding industrial de La Caixa, des de 2003, té un polític en actiu entre els consellers que treballen i cobren -se suposa- per defensar els seus interessos; es tracta de Miquel Noguera. El dirigent convergent, que és alcalde de Banyoles des de 2007 i vicepresident de la Diputació de Girona, és un dels membres del consell d'administració de Critería CaixaCorp, a banda de treballar com a director financer d'una empresa del sector carni. De 2001 a 2006, també va ser el president del Consell d'Iniciatives Locals per al Medi Ambient. La llista dels seus càrrecs és llarga: conseller de les societats VidaCaixa Grup, MicroBank Banc Social de La Caixa i Port Aventura Entertainment i, a més, del consell assessor d'IMC Mutual. Anteriorment, havia format part dels consells d'administració d'Inmobiliària Colonial (2005-2006) i de la Societat General d'Aigües de Barcelona (2003-2010).

, impressions

Pau Urenya · Membre d'Indignades Pallars

opinio@setmanaridirecta.info

Enemic

CRISTINA SPANÓ

Ja esta ací, ja el tenim! Ja tenim el nou enemic a mesura: "la guerrilla urbana". Després de tants mesos de confusió mediàtica fent-nos creure que l'origen dels nostres problemes eren els inversors internacionals, els bancs, els corruptes, el malbaratament, el frau fiscal, etc. Resulta que al final teníem l'enemic molt més a prop, és el nostre voltant, és el teu veí, la teua amiga, el jove sense feina, el radical antisistema que hi ha dins de cadascú de nosaltres. Ja era hora, ens tenien una mica preocupats perquè ja no sabíem a qui tirar-li la culpa de tots els mals. Molt bé senyor Puig, ja té identificat l'home del sac, la fera ferotge, ara només li cal prendre-la ben fort i que no se li escape. Quan tinguen la "guerrilla urbana" entre reixes tot tornarà a

ser normal i maco i el poble restarà en pau, au! I done's pressa senyor Puig que si fa un any eren 200 ara ja en són 2000, és a dir que pareix que neixen, creixen, es reproduïxen i no moren.

Assistim perplexos, aquests dies, a un desplegament de mitjans opinions, debats (on tothom està d'acord) al voltant de la "violència" a Barcelona. Tertúlies enceses, alcaldes histriònicament cabrejats, consellers d'interior convertits en Elliot Ness (per allò dels Intocables), entrevistes a les víctimes del "vándals", periodistes anomenant animals, brètols, vándals, delinqüents, radicals, antisistema, violents, i criminals. Utilitzant llenguatge bèl·lic: "cèl·lules perfectament organitzades", "els radicals havien reclutat milers de joves".

Quan parlen de professionals de la violència supose que s'estan referint als que cobren per exercir-la, no? Perquè si ens fixem en les imatges podem comprovar fàcilment que el jovent esmentat no té cap tipus d'organització, estèticament mostra una gran diversitat, fins i tot hi ha que no es tapen ni el rostre. Però el senyor Puig parla de grups perfectament organitzats d'una "guerrilla urbana" que utilitzava la vaga per assajar properes mobilitzacions. Però a qui sí vàrem veure assajant noves formes repressives i de gestió de la violència van ser als seus xavals que van provar fins a quatre artefactes llençats contra les manifestants. Tres tipus de pilota de goma i els pots de fum que feia 20 anys que no s'usaven.

Però de veritat a algú li ha sorprès el que ha passat? El que és realment sorprenent és que no passe més. Quin altre mitjà tenen milers de joves aturats i condemnats a un *no future* per expressar la seua ràbia? Estan convidats a les tertúlies radiofòniques del matí? Tenen columnes als diaris més llegits? Algú creu que ningú s'adonarà de la relació entre els incidents i el que està passant a Grècia, les revoltes àrabs, les vagues a França, les protestes contundents a Itàlia...? Pretenen que la gent es conforme amb votar cada 4 anys als que de fet ja ni governen?

no els efectes? Però no poden fer una altra cosa per la senzilla raó que la causa són ells.

Puig ara parla de limitar el dret a reunió, de detencions preventives i fins i tot de complicitat intel·lectual. Mesures repressives noucentistes per a sostenir mesures econòmiques noucentistes. El senyor Puig vol generar més por, pareix que no en té prou amb treure ulls de la gent, donar colps de porra dins les furgones, o gasejar manifestants. Ell vol fer més por i anomena terroristes als que cremen containers. Contradicció?

Puig ara apunta amb el seu dit inquisidor a certs intel·lectuals, professors, periodistes, sindicalistes, polítics, com a responsables indirectes d'aquests aldarulls per criticar la policia, i per denunciar les polítiques antisocials. Com si no foren les polítiques sinó aquell qui les denuncia el que fa que la gent s'indigne. Ja veurem com s'ho fan per violar més drets. Per ara han començat obrint expedients a dos dels sindicats que van convocar la vaga i les manifestacions.

Tot això faria riure si no fos perquè en aquests moments hi ha tres persones empresonades amb raons jurídicament "aberrants", i dues més han perdut la visió d'un ull.

L'objectiu és llençar un missatge a la població per advertir que protestar cada vegada serà més perillós i que més val que la gent es quede a casa (i sense twitter!), com diu el bisbe de Solsona, que no és moment de protestar ara, que és moment de treballar més per menys i callar, i donar gràcies a Déu per les hòsties que ens donaran.

Francesc Bitlloch i Carbó · Mestre de La Bressola

opinio@setmanaridirecta.info

Mandonia era bilingüe!

Al Museu Puig, de Perpinyà, s'hi presenten monedes i medalles. Observem les monedes ibèriques ja que els ibers són els nostres avantpassats directes, abans de l'arribada dels romans. I també perquè van patir un procés que s'assembla força amb el nostre. De primer, les monedes iberes són escrites amb l'alfabet ibèric. Normal. 50 anys abans de la nostra era apareixen monedes bilingües, un costat en ibèric i l'altre en llatí (normal, han estat ocupats. Són

bilingües). Més tard, les monedes són totalment llatines (normal, han estat colonitzats). Les monedes són com les llengües: el bilingüisme és la darrera etapa abans de la desaparició. Posem que, en qualsevol poblat ibèric de les nostres terres, hi viu una noia, diguem-li Mandònia en record de Mandoni, el cabdill màrtir que va capitanejar la revolta contra l'ocupació romana. Ara, però, ja no hi ha revoltes, viuen en pau, la *pax romana*, la pau del més fort. De fet, s'ha casat amb un

legionari romà, instal·lat aquí de fa temps. Ella veu que en el llenguatge corrent ja hi ha una pila de mots llatins. I l'escriptura, ja fa temps que l'han abandonada, adoptant la de l'ocupant. Amb els fills, han decidit parlar llatí perquè tenen por que més tard ho barregin tot si els parlen dues llengües o que algú els tracti de passats de moda. I, a més, si un dia volen anar a treballar a Roma... qui sap? A taula, ell li diu que les llengües, neixen i moren, com les persones, que és llei de

vida. Ella diu que qui perd la llengua perd la identitat. Ell respon que el llatí és una llengua més perfeccionada i adaptada per dir les coses modernes. També diu, i la treu de polleguera, que és "una llengua més universal". Els ilergetes, una altra tribu ibèrica, viuen més cap a l'interior de les terres. Guarden la llengua intacta però no són tan avançats perquè han tingut poc contacte amb els pobles de la mar: fenicis, grecs, romans... Ells, sovint, encara protesten i llavors els romans els

tracten de nacionalistes. Si preguntem a la Mandònia si se sent ibera o romana, pensa un moment i respon que se sent ibera de cor i ciutadana romana. I afegeix: l'iber i el llatí i totes les llengües, desapareixeran, però per ordre. Sí. I les llengües bilingüitzades són a primera fila. Per procés "natural". Els processos "naturals" els provoquen els estats. No se sap de cap llengua que hagi pogut sobreviure sense un estat que la defensi. I encara menys si té un estat en contra.

José Luis Gordillo · Membre del Centre Delàs d'Estudis per la Pau de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Tambors de guerra

Al llarg de l'hivern, Netanyahu i Obama han proferit diverses amenaces contra Iran que, de moment, ja han provocat un augment del preu del petroli, la qual cosa està fent més difícil encara la situació econòmica dels països de la UE.

Ningú no pot assegurar si estem davant d'una escalada verbal que, mitjançant la coneguda tàctica del policia bo i el policia dolent, no té altra finalitat que la de forçar la imposició de més sancions econòmiques al país dels aiatol·làs o, per contra, és un símptoma que ja ha començat el compte enrere per a una campanya de bombardejos aeris. Hi ha moltes raons per defensar les dues possibilitats.

La raó de pes que defensen és preservar el monopoli nuclear israelià a la regió de l'Orient Mitjà

A favor de la primera es pot adduir, per exemple, que tanta amenaça verbal oportunament publicitada és contrafinalística -és a dir, que va contra la finalitat que s'afirma perseguir- perquè elimina el factor sorpresa, imprescindible per a l'èxit d'una operació militar com la que s'està plantejant. Els bombardejos contra els reactors nuclears de l'Iraq i Síria, el 1981 i 2007 respectivament, es van preparar amb molt secretisme. No podia ser d'una altra manera, perquè si s'haguessin anunciat l'única

SOL UNDURRAGA

cosa que s'hauria aconseguit hagués estat reforçar la seva defensa o propiciar el seu desmantellament, trasllat o ocultació.

A favor de la segona es pot argumentar que tota escalada verbal amenaçadora és una aposta molt arriscada, doncs o bé s'aconsegueix alguna cosa concreta amb ella o bé es fan miques el prestigi i la credibilitat de qui l'ha protagonitzat.

En qualsevol cas, val la pena centrar-se més en els fets que ja han ocorregut, doncs ja són, per si sols, molt significatius dels temps que ens han tocat viure.

En primer lloc, Obama i Netanyahu no han fet cap referència al Dret Internacional per intentar justificar un possible atac contra l'Iran. L'única raó de pes que en realitat defensen -de forma més o menys implícita- és preservar costí el que costi el monopoli nuclear israelià a la

regió de l'Orient Mitjà. És cert que, de tant en tant, fan alguna al·lusió al Tractat de No Proliferaçió Nuclear (TNP), però sempre amb la boca petita perquè Israel no l'ha signat ni ratificat i perquè el propòsit primigeni del TNP és assolir el desarmament nuclear general, no afavorir el monopoli nuclear dels amics de EUA i entorpir el rearmament nuclear dels seus enemics. El TNP parteix de la premissa de que totes les armes nuclears són dolentes, amb independència del tipus de règim polític que tingui l'Estat que les posseeix o les vulgui posseir. I pel que fa a la regió d'Orient Mitjà, val la pena recordar que l'objectiu de convertir-la en una zona lliure d'armes nuclears va ser proposat pels vencedors de la Guerra del Golf de 1991 a la Resolució 687 del Consell de Seguretat de Nacions Unides.

En segon lloc, ni Obama ni Netanyahu s'han molestat en

esmentar la necessitat d'acudir al Consell de Seguretat de l'ONU per obtenir, almenys, una resolució que autoritzi l'ús multilateral de la força, atès que el seu ús unilateral està expressament prohibit per l'apartat 4 de l'article 2 de la Carta de Nacions Unides. Els arguments d'Israel sobre les suposades pretensions d'Iran de destruir l'estat sionista semblen anunciar una possible invocació del dret a la legítima defensa, l'única excepció a la prohibició referida admesa pel mateix text legal.

Els dirigents israelians i nord-americans donen per descomptat que ells estan per sobre de la llei internacional i que poden fer el que els doni la gana. Per la seva banda, els dirigents europeus fan com sempre: callar i obeir, encara que la seva obediència contribueixi a desencadenar el col·lapse social i econòmic d'Europa.

La Caixa ha presentat el seu Fons Ètic Garantit, un fons que garanteix el 100% del capital i els rendiments del qual es vinculen a l'evolució de les cotitzacions d'algunes empreses. A la portada de la web anuncien que "invertir segons criteris sostenibles no implica renunciar a la rendibilitat de les inversions" però, a què es refereix Caixa Bank quan parla de sostenibilitat? El currículum d'algunes d'aquestes empreses dista molt de ser mostra de responsabilitat social i mediambiental (Allianz, Deutsche Post, Bayer, Inditex, KPN...).

Barrejar l'ètica amb el que el món dels negocis denomina "responsabilitat social empresarial" és, si més no, pretensions. De

moment, les empreses que més intencionalment es donen a conèixer com a pioneres de la responsabilitat social són les que més impactes socials i mediambientals negatius es veuen obligades a gestionar pel seu voraç ànim de lucre i com a resposta a la pressió de campanyes internacionals i de les comunitats afectades.

Així que, senyors de Caixa Bank, si volen ser ètics, en comptes d'invertir en empreses transnacionals, les activitats de les quals no controlen, podrien començar donant una resposta al cas de les participacions preferents, cas en el qual s'han estafat a 300.000 persones els estalvis de tota la vida. Això és a les seves mans i és un primer pas per a que la societat catalana recuperi la confiança que ha perdut.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Mossos i desequilibri creixent entre drets i deures dels ciutadans

Jordi Morales i Valldepérez, Amposta

Divendres 13 d'abril, el conseller Felip Puig va inaugurar la nova comissaria de Policia Local i el Jutjat de Pau de Deltebre. Davant l'anunci de la visita, ciutadans de diversa procedència es citaren a l'esmentada comissaria per mostrar el seu rebuig frontal a l'actual política de retallades i a la criminalització dels moviments socials entre altres aspectes.

Així, una vintena de persones li donaren la benvinguda als crims de "Puig Dimissió".

Simultàniament, diversos agents dels Mossos d'Esquadra ens encerclaren i, amb l'arribada d'uns reforços que pel seu uniforme devien formar part d'alguna unitat especial, se'ns va emplaçar amablement a què ens allunyéssim de la recepció oficial. L'argument que esgrimíen en un primer moment era que no s'havia comunicat la concentració, però en contestar nosaltres que la Constitució emparava com a dret fonamental el dret de reunió pacífica sense necessitat de comunicació prèvia, se'ns van instar igual d'amablement a què ens allunyéssim perquè en aquell moment ja érem més de 20 persones i que, si no obeïem, procedirien a aixecar acta dels fets.

Després de mostrar la indignació per no poder recórrer pacíficament els nostres carrers, vam fer cas i, fent gal·la en tot moment d'un absolut respecte a l'autoritat, ens vam desplaçar tot i els nostres dubtes respecte la legalitat de la mesura. La sorpresa m'ha vingut avui en estudiar el desenvolupament legislatiu de l'article 21 de la Constitució Espanyola. Segons la Llei Orgànica 9/1983, de 15 de juliol, reguladora del dret de reunió, i que de moment, encara està vigent, "s'entén per reunió la concurrència concertada i concurrent de més de 20 persones" (article 1) i no de menys. Igualment, l'article 3 estableix que "cap reunió està sotmesa al règim de comunicació prèvia". No content, he seguit llegint per veure si en aquesta llei trobava l'article que justificués l'actuació policial però tampoc. L'article 5 estableix els supòsits en què l'autoritat pot dissoldre les reunions i cap d'ells (reunions il·lícites conforme a les lleis penals, alteracions de l'ordre públic o ús d'uniformes militars) es complien en el nostre acte de protesta.

Per tot l'exposat, crec que de la mateixa manera que els ciutadans hem de complir amb els nostres deures, hem de ser rotunds a l'hora d'exigir el coneixement de les lleis per part d'aquells professionals encarregats de fer-les complir. Sols amb el respecte a les lleis per part de ciutadans i institucions es pot garantir que l'actual estat de dret segueixi reunint els requisits per poder ser així considerat.

EN CALENT

Fons d'inversió "ètics"?

Inés Marco, de l'Observatori del Deute en la Globalització

. EDITORIAL

Desafiar el règim, desobeir la por

Un comissari dels Mossos parla de "rates" que "ho pagaran car"; el responsable dels antidisturbis afirma a la TV que atonyinaria en Gandhi, si calgués; un conseller d'Interior desobcat exigeix com a única alternativa que retorni "la por", i la policia, aquesta setmana, visita rectors universitaris per exigir llistats de l'estudiantat actiu. Com a cirereta, una web, operativa des d'ahir, que viola obertament la presumpció d'innocència, la privacitat i la intimitat, fomenta la perversió de la delació i atia la persecució. McCarthy, 1950. Catalunya, abril de 2012. Cacera de bruixes decretada, Interior intenta implicar una part de la societat en la repressió contra la dissidència. Totes les dictadures ho fan. Però, ben mirat i malgrat la dinàmica perversa i obsessiva que generarà, l'activació de la web parla més el

llenguatge de la impotència del poder, incapaç de descodificar les arrels i l'extensió del malestar, que no pas el de la seva fortalesa. Feble, el sometent convergent només recorre a la coerció per imposar les tisores a base de porres. Ho deia la gent del moviment tupamaro en temps pitjors: si han vingut de nou és perquè encara hi som. Si reclamen el retorn de la por és perquè saben que, fa tot just un any, les places van proclamar que l'havíem perduda. I quan la gent que mana perd la vergonya, cal que la gent obligada a obeir li perdi la por. Cal perdre-la del tot. Hannah Arendt ho va reblar fa anys: el pitjor enemic d'una autoritat embogida és el menyspreu i la millor manera de soccavar-la és el riure. A les noves persones proscrites, el nostre millor somriure. I la solidaritat i el suport mutu. Estem amb vosaltres.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

190 i escaig, 1.400 i escaig...

Jordi Raymond
directa@setmanaridirecta.info

Arran d'un procés intern que estem fent a la DIRECTA amb l'objectiu de millorar els procediments de treball, garantir la democràcia interna i millorar progressivament el setmanari, hem descobert que el que teniu a les mans seria poc probable sense la tasca que desenvolupen 190 persones i escaig a la DIRECTA amb diferents funcions relacionades amb continguts, distribució, difusió, etc. És a dir, quasi 200 persones repartides, suant la gota grossa, per tot el territori que hem esquerdat el mur de la desinformació i hem consolidat l'esquerda per on s'escapa una informació lliure que considerem de vital importàn-

cia per la societat on vivim. Ho hem fet ara? Ho estem fent des de fa sis anys? No queda clar, però, tant se val; a l'ambient es respira que aquesta batalla sí que l'hem guanyada. La guerra informativa, de totes maneres, continua i correm el perill de perdre-la. 200 persones som, sens dubte, insuficients per mantenir un projecte informatiu construït des de la base i que vol abraçar un territori poblat per milions de persones. Sobretot si tenim en compte que l'espina dorsal d'aquest projecte són —sempre ho hem dit— els i les subscriptores, que són les que posen els calés, la cara B dels factors que fan possible el setmanari. Per tant, sis anys després, podem constatar que 1.403 subscriptores ens retornen a la realitat. Una

realitat on la DIRECTA només és una petita esquerdada en un mur gegant format per milions de persones que no tenen accés a informació sense filtrar o sense manipular o, directament, no hi tenen accés. Per ser amable, diré que una flor no fa primavera. Aleshores, tu, lector, lectora, que llegeixes aquestes línies perquè sents un compromís amb la realitat en què vivim, pots fer quelcom per ajudar-nos a enderrocar els murs que facin falta. Només ens cal que facis allò que saps que cal i que pots fer, però fes-ho, sisplau. Perquè si no avancem en nombre de subscriptores i col·laboradores fem un pas enrere i perdem tot el que havíem avançat. Just ara que fem sis anys i sabem que podríem destruir el mur de la desinformació.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana encara estem treballant amb la ressaca de l'aniversari que vam celebrar el dissabte passat a l'Ateneu de 9 Barris i que vam salvar pels pèls després que el primer grup que teníem contractat ens fallés a darrera hora. Volem agrair tot el suport que ens va donar la gent de l'Ateneu, que sempre que hi hem anat ens han tractat molt bé i, molt especialment, al grup Inshow, que ens van fer el grandíssim favor de venir a tocar tot i que els ho vam demanar a l'última hora. Volem agrair el suport de totes les persones que van venir a la festa a celebrar amb nosaltres aquests sis anys que ens fan sentir tan orgullosos de pertànyer a aquest projecte i a aquests moviments socials als quals ens devem. L'única nota negativa ja la coneixeu, la que posa el Departament d'Interior a través del seu cap aficionat als bats de beisbol i els seus gossos assedegats de sang.

. FE D'ERRADES

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

ROGER

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info — directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLIÇÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info — edicio@setmanaridirecta.info — video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info — il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info — distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info — administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quaternsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi, Ana Paola Van Dalen i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Alex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca
CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marglèsiás COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal
PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana
SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Carla Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREMNE: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

El poder judicial s'enfronta a Felip Puig | PÀG. 8

CIU anima a la delació de manifestants | PÀG. 9

Les retallades en educació del govern Rajoy | PÀG. 10

Ressusciten el transvasament del Roine | PÀG. 12

ESTAT ESPANYOL · LA INICIATIVA LEGISLATIVA POPULAR HA HAGUT DE SUPERAR TOTA MENA D'ENTREBANCOS

Recollida de signatures per portar la dació en pagament al Congrés

La iniciativa planteja la dació en pagament retroactiva, la possibilitat que les famílies es puguin quedar als pisos en règim de lloguer social i la paralització immediata dels desnonaments

João França
redaccio@setmanaridirecta.info

Apesar del reguizell d'impediments que es van arrossegar durant mesos, finalment, arreu de l'Estat, hi ha prop de 1.300 persones recollint signatures per presentar la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) Hipotecària al Congrés dels Diputats. La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) -que ha aportat un miler del total de voluntàries-, la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya (Confavc), la Taula del Tercer Sector Social i els sindicats CCOO i UGT han promogut aquesta Iniciativa Legislativa Popular per garantir el dret a l'habitatge amb tres

Les entitats promotores de la ILP Hipotecària tenen fins el proper 31 d'octubre per recollir mig milió de signatures

reivindicacions bàsiques: la regulació de la dació en pagament retroactiva en cas que es tracti de l'habitatge habitual, la possibilitat que les famílies es puguin quedar als pisos que entreguin a les entitats financeres en règim de lloguer social -pagant com a màxim el 30% dels seus ingressos- i la paralització immediata dels desnonaments.

Més enllà de la iniciativa legislativa popular, la PAH fa mesos que treballa per donar suport a les famílies

Les entitats promotores tenen fins el proper 31 d'octubre per recollir mig milió de signatures, però Ada Colau, portaveu de la PAH, assegura que l'objectiu és recollir-ne moltes més. La presentació de la ILP obliga els diputats a tramitar la llei en sis mesos, "però res no impedeix que presentin una esmena a la totalitat i la descartin", assegura Colau. "Per això -diu- hem d'aconseguir el màxim de signatures, per mostrar l'ampli suport social que té". A més de la recollida oficial, també en promouen una paral·lela perquè totes aquelles persones que no tenen dret de vot a l'Estat espanyol també pu-

guin signar. La portaveu ho explica: "Tot i que no tenen valor legal, per nosaltres sí que compten". Més enllà de la iniciativa legislativa, la PAH fa mesos que treballa per donar suport de les famílies i, en molts casos, s'ha aconseguit la dació en pagament o la condonació del deute gràcies a la mobilització ciutadana. A Sabadell, recentment, s'ha viscut un cas emblemàtic, on, a més, es va aconseguir la permanència de la família a l'habitatge en règim de lloguer social.

És el cas del l'Ana i el Santos, que amb 73 i 79 anys respectivament i una neta amb una minusvalidesa al càrrec, van estar a punt

de quedar-se al carrer perquè havien hipotecat casa seva per permetre que el seu fill es comprés un pis. A les tres reunions que van mantenir, Banca Cívica, l'entitat amb qui havien contret la hipoteca, es va disposar a acceptar la dació en pagament, però no el lloguer social. Finalment, el 12 d'abril, mig centenar de persones van aconseguir que el banc es comprometés a mantenir-los al pis en règim de lloguer social per 150 euros al mes.

Elvi Màrmol, de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i la Crisi de Sabadell (PAHC), explica que les entitats bancàries acostumen a re-

accionar ràpidament quan la seva imatge es pot veure afectada. Per això cada cop més persones afectades acampen davant les oficines. A principis d'any, l'Andrea va acampar davant una oficina del banc Santander i, tot i que ja s'havia iniciat el procés de desnonament, al cap d'una setmana, el banc li va concedir la condonació del deute i li va donar tres mesos de marge per abandonar el pis. En el cas de la Sònia, al cap d'un quart d'hora d'iniciar una acampada davant de la seu central d'Unnim a Sabadell, el banc va enviar algú per negociar una sortida ràpida. La família es va veure beneficiada amb la condonació del deute i sis mesos garantits de lloguer social.

La iniciativa de De Guindos és contraproduent

En canvi, segons Màrmol, el codi de bones pràctiques promogut pel ministre De Guindos per estimular la dació els ha aportat resultats negatius. La PAHC de Sabadell estava negociant dacions en pagament que estaven "en un estat avançat", però les entitats es van fer enrere amb l'argument que les famílies no complien les condicions del codi.

La PAH ja va denunciar que els criteris i els requisits perquè s'apliqués aquest codi a una família eren desmesurats. Màrmol explica que cap de les prop de vuitanta famílies amb les que treballen a Sabadell compleix els requisits. És per això que la PAH va dir al ministre, a través d'un comunicat, que tornarien a trobar-se "cara a cara al Congrés", fent referència a la ILP. Ara treballen per fer-ho possible.

, així està el pati

CATALUNYA · DEGOTEIG DE DETENCIONS A BARCELONA I A TARRAGONA

El poder judicial s'enfronta a Felip Puig i no empresona més vaguistes del 29M

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La maquinària repressiva desfermada per Felip Puig està topant amb nombrosos obstacles, no només socials, sinó també jurídics. La intenció de portar l'acció policial "més enllà de la llei" -expressió utilitzada pel conseller- va desembocar, el cap de setmana del 21 i 22 d'abril, en un intent frustrat d'empresonar unes altres quatre activistes, que havien estat detingudes pels fets de la vaga general. El dijous 19 d'abril a primera hora del matí, diversos efectius de paisà van sorprendre i emmanillar Carlos i Laura al barri de Sants, quan sortien de casa per anar a treballar. Al migdia, va passar el mateix amb Pablo, un activista de l'assemblea del 15M de Sant Andreu de Palomar. Poc després de les tres de la tarda, Quique va ser detingut quan sortia de casa. A la mateixa hora, van detenir dos activistes de Tarragona i, en aquest cas, els Mossos van incorporar als elements acusatoris un escrit polític que havia publicat un dels detinguts, jove militant d'Endavant, a dos portals informatius de les comarques tarragonines. Finalment, però, tot i les acusacions sobredimensionades d'incendi, desordres públics, atemptat contra l'autoritat, danys i, fins i tot, associació il·lícita, les persones detingudes a Tarragona van quedar en llibertat el divendres al matí i les de Barcelona el vespre del dissabte, exactament durant la mitja part del Barça-Madrid. La Fiscalia

Les detencions havien d'obrir la porta a nombrosos empresonaments preventius previs al Primer de Maig i la Cimera del BCE

General de Catalunya havia demanat la presó preventiva per tres de les manifestants de Barcelona, a qui s'acusa d'haver atacat presumptament les seus de la multinacional Starbucks i del centre comercial El Corte Inglés de la plaça de Catalunya. El jutjat d'instrucció número 7, que es trobava en funcions de guàrdia, malgrat les múltiples pressions mediàti-

Registre del domicili de dues de les persones detingudes el dijous 19 d'abril

Al voltant de 2000 persones es van manifestar diumenge 22 d'abril per la llibertat de les tres vaguistes empresonades

ques i polítiques, no va creure del tot la versió policial basada en fotogrames de cintes de vídeo i no va considerar versemblant la possibilitat de fuga esgrimida pel fiscal. Per tot plegat, va dictaminar la posada en llibertat de tothom, això sí, en dos dels casos, amb l'obligatorietat de dipositar una fiança de 6.000 euros. Aquestes primeres detencions, sota l'acusació -segons els Mossos- d'haver protagonitzat els pitjors aldarulls del dia de la vaga, havien d'obrir la porta a nombrosos empresonaments preventius previs al Primer de Maig i la Cimera del BCE, un objectiu que

ara queda força escapat pel poc seguidisme judicial dels plantejaments de Felip Puig.

Actuació contra la CGT

En el marc de la celebració del Dia de les Esquadres i després que un comissari dels Mossos parlés de "rates" per fer referència a les activistes socials, alguns comandaments de la policia catalana van filtrar que es treballava amb una llista d'una vuitantena de persones que van participar de les protestes del 29 de març i a qui s'acusava d'haver comès actes delictius. Segons aquesta filtració, la policia

procediria a la seva detenció abans de la diada de l'1 de Maig. Dit i fet. El matí del dimarts 24 d'abril, però, va quedar clar que la persecució buscava un escarment exemplaritzant dirigit a determinats sectors de la lluita política, social i sindical. La primera persona detinguda ha estat Laura Gómez, actual secretària d'organització de la CGT de Barcelona, a qui la Divisió Central d'Informació dels Mossos d'Esquadra -l'equiparable a la Brigada Político-Social del franquisme- acusa de fer una foguera a la porta de la Borsa de Barcelona el migdia del dia de la vaga. La literatura policial

de la nota de premsa difosa després de l'empresonament assenyalava que la sindicalista compta amb nombrosos antecedents, una acusació que es dissol com un terròs de sucre quan es comprova que totes les accions delictives que consten al seu currículum deriven d'haver protagonitzat l'ocupació d'un edifici en el context de la reclamació d'un local com a seu sindical.

> Una gran maquinària policial per protegir les direccions dels bancs europeus

La trobada del Banc Central Europeu a la ciutat comtal és l'origen de tot aquest gran operatiu contra l'activisme social i sindical català. La direcció del Banc d'Espanya, com a entitat organitzadora de la trobada de totes les direccions dels bancs centrals de la Unió Europea, va exigir mesures de seguretat extremes a Mariano Rajoy. El líder del PP va traslladar la intenció de convertir Barcelona en la capital de l'Estat espanyol entre els dies 2 i 3 de maig de 2012 a la delegada del govern espanyol a Catalunya, Maria de los Llanos de Luna. Felip Puig i Llanos de Luna han rebut i executat les ordres, amb un operatiu conjunt de 7.000 policies. Es preveu que diverses columnes de furgons de la UIP (Policia Nacional) i els GAR (Guàrdia Civil), provinents de Madrid, Saragossa o Galícia, ocupin els carrers de Barcelona des del dia 29 d'abril (prop de 2.000 agents). Tanmateix, gairebé 600 efectius d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra, amb el suport de milers d'agents de l'escala bàsica, faran torns durant tota la setmana per fer explícita una sensació real d'ocupació policial dels carrers. Per ara, no hi ha cap convocatòria específica contra la cimera de la banca que se celebrarà al Centre de Convencions del Fòrum i a l'Hotel Arts. Sí que es preveu que, el 3 de maig, hi hagi una vaga d'universitats en contra de la pujada de taxes i les retallades i una manifestació al centre de la ciutat.

CATALUNYA · DIFERENTS JURISTES QÜESTIONEN LA LEGALITAT DEL PROCEDIMENT

El govern de CiU obre les portes a la delació política de manifestants

ROBERT BONET

Un moment de la roda de premsa de presentació de la nova web de delacions dels Mossos d'Esquadra

Manu Símarró
redaccio@setmanaridirecta.info

El conseller d'Interior Felip Puig ha posat en marxa una pàgina web on demana a la ciutadania que delati algunes de les persones que van participar a les mobilitzacions que es van produir a Barcelona durant la vaga general del 29 de març convocada a tot l'Estat contra la reforma laboral del Partit Popular. Els Mossos d'Esquadra asseguren que "disposen d'elements d'incriminació de la seva participació en actes delictius o vandàlics". Per facilitar que la gent les delati, la policia ha penjat 231 fotografies i tres vídeos de fets produïts al llarg de la jornada de la vaga general per aconseguir identificar 68 vaguistes que haurien participat en els atacs a seus de la patronal Foment del Treball, entitats bancàries com el BBVA o el Banc Sabadell, multinacionals com l'Starbucks, centres comercials com El Corte Inglés i també -en pocs casos- en presumptes atacs a empresariats i agents de paísà. El gruix d'imatges, tanmateix, es refereix a l'encreuament de contenidors i testos a la via pública.

Primeres reaccions

Les primeres reaccions davant la mesura anunciada pel director general de la policia Manel Prat i el comissari portaveu dels Mos-

sos Joan Miquel Capell no s'han fet esperar. Les xarxes socials bullen des de la seva publicació al domini web de la Generalitat de Catalunya sota el títol *Col·laboració ciutadana contra la violència urbana*. La majoria d'usuàries relacionen la iniciativa amb mesures similars dutes a terme durant les dictadures de Franco, Hitler o Mussolini, on les autoritats feixistes incitaven la població a delatar veïnes i companyes de feina relacionades amb activitats polítiques, aleshores il·legals. D'altres, insinuen que la pàgina web d'Interior no els permet delatar qui consideren "els autèntics violents", en relació a policies, membres de la banca o càrrecs polítics corruptes. Al tancament d'aquesta edició, hi ha poca gent - al marge dels mitjans de comunicació compartint l'URL de la web. Si que ho ha fet, per exemple, el cap de premsa de les Joventuts Nacionals de Catalunya -joventuts de CiU- Xavier Tomàs, qui, al seu Twitter, ha convidat tothom a "col·laborar amb la detenció dels qui van destrossar Barcelona el 29 de març". Cap espai per a la presumpció d'innocència de les vaguistes, aquest és el tarannà d'una web que, segons fonts jurídiques consultades per aquest setmanari, vulnera el dret a la privacitat i la intimitat de les persones. D'altres usuàries de les xarxes socials destaquen que les

possibles delatores podrien quedar en entredit, ja que, segons diuen, la pàgina té unes condicions de seguretat molt dèbils. En aquest sentit, Manel Prat ha assegurat que els Mossos perseguiran qui ataquí la web per fer-la caure. Les persones que vulguin delatar les seves conciudadanes s'hauran d'identificar de manera obligatòria amb el nom, el primer cognom, el número del document d'identitat i una forma de contacte (adreça de correu electrònic o número

Segons fonts jurídiques consultades, la web vulnera el dret a la privacitat i la intimitat de les persones

de telèfon). A canvi, no rebran res. La policia "garanteix la plena confidencialitat de la identitat i de les dades facilitades" i "agraeix la implicació en la lluita per eradicar els episodis de violència urbana". Els mitjans de comunicació intentaran posar-ho fàcil. Portades de diaris i informatius s'han omplert amb les cares de vaguistes -fotografiades i grava-

des amb imatges de la pròpia policia, però també amb les càmeres de videovigilància de l'Estació de Sants o les càmeres de vianants que ho van presenciari- i han atiat la "persecució contra els violents i els vandals".

Els antidisturbis no s'identifiquen

La iniciativa d'Interior contrasta amb l'incompliment sistemàtic del cos d'antidisturbis del seu propi reglament, que obliga els efectius a dur visible el número d'identificació policial, el TIP. El comissari de la Brigada Mòbil, Sergi Pla, va assegurar fa poc en un programa de televisió que els Mossos no tenien l'obligació de dur aquesta identificació visible, sinó tan sols de dur-la a l'úniforme. Un motiu semblant al que han adduït el conseller Felip Puig o el director general Manel Prat, que, davant les preguntes de les periodistes, sempre han contestat que els antidisturbis no duen visible el TIP perquè l'armilla de protecció no ho permet. Diverses causes judicials obertes contra la policia com a presumpta autora d'agressions i mutilacions provocades per l'impacte de pilotes de goma a l'ull, a la melsa i a les extremitats han estat arxivades per la incapacitat -reconeguda per la magistratura- d'identificar correctament les presumptes agressores, en aquest cas, vestides amb uniforme.

BAGES · MÉS MULTES Manresa aprova una ordenança de civisme més restrictiva

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

Parlar un grafit, anar amb patinet pel carrer, negociar serveis sexuals al carrer, orinar a l'espai públic, rentar qualsevol cosa a la via pública o prendre una cervesa a la plaça suposarà una multa de fins a 600 euros. Aquesta quantia serà aplicable a les faltes considerades greus segons la nova Ordenança de Civisme i Convivència Ciutadana de Manresa, que es va aprovar el 19 d'abril al ple municipal de la capital bagenca. L'ordenança ha estat aprovada amb l'abstenció del PSC i l'oposició de la CUP, que l'ha qualificada com "una mesura repressiva" que es pot dividir en tres àmbits: "privatització de l'espai públic, puritanisme i invisibilització de la pobresa". La nova ordenança substituirà la vigent, que data de principis dels anys 90, un cop finalitzat el període d'exposició pública i l'aprovació definitiva.

La nova ordenança estipula tres tipus de sancions: lleus (150-300 euros), greus (300-600 euros) i molt greus (600-1.200 euros). Totes elles impliquen el pagament d'una multa, que pot oscil·lar en funció d'uns agreujants o atenuants "valorables" per l'autoritat sancionadora, com la gravetat de la infracció, la intencionalitat o la reincidència. Així doncs, el fet d'enganxar un cartell, jugar a pilota a la plaça, dormir en un banc o estendre roba al balcó exterior, pot comportar una sanció de fins a 300 euros. També criden l'atenció les sancions "puritanes" encaminades a invisibilitzar el cos, com la sanció de la nuesa o pel fet d'anar en banyador. Diversos col·lectius i moviments socials de Manresa ja han alertat del "cinisme" d'aquesta ordenança, que l'únic objectiu que perseguix és el de "tapar les desigualtats socials" amb mesures "retrogrades i sancionadores".

Per altra banda, aquestes mesures sancionadores suposaran un augment substancial dels ingressos municipals per cobrament de multes, que havien patit un descens per manca voluntària de la policia local, que protestava contra la reducció salarial que es va practicar durant l'any 2011. Tot i així, a finals de desembre de 2011, l'Ajuntament va pactar amb el funcionari -majoritàriament amb la policia local- que es comptabilitzarien els dissabtes com a festius, cosa que representa un cost de 200.000 euros. Uns diners que, molt probablement, s'hauran de cobrir amb multes i sancions.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · L'EXECUTIU RETALLA 3.000 MILIONS D'EUROS EN EDUCACIÓ I APUJA EL PREU DE LES MATRÍCULES UNIVERSITÀRIES UN 66%

Educació i universitats: nova diana de les retallades de Mariano Rajoy

Javier Borràs
redaccio@setmanaridirecta.info

El govern espanyol va anunciar, la setmana passada, una retallada de 10.000 milions d'euros en els pressupostos destinats a educació i sanitat, en clara contradicció amb les proclames que feia el Partit Popular abans de les eleccions, quan deia que aquests dos sectors no patirien cap mena de reducció pressupostària. Concretament, el sector educatiu sofrirà una retallada de 3.000 milions d'euros que afectarà tots els nivells de l'educació pública. El motiu esgrimit pel govern és "l'inexcusable objectiu de l'estabilitat pressupostària, basat en criteris d'eficiència i austeritat, per complir amb el compromís de reducció del dèficit com a membre de la Unió Europea".

Primària, secundària i batxillerat

En l'àmbit de la docència no universitària, es produiran diversos canvis estructurals. En primer lloc, "hi haurà una flexibilització del 20% en el nombre d'alumnes per aula, ja que es limitarà la incorporació de nou professorat". Això suposarà que no es contracti personal nou quan alguna docent es jubili o marxi de l'escola i un augment important de la ràtio d'alumnes per classe: 30 alumnes per aula a primària i 36 alumnes a secundària. A més, "no es contractaran professors substituïts en baixes de menys de deu dies" cosa que farà que el nombre d'hores extres no remunerades de les docents augmenti significativament; tot això sumat a "l'augment d'hores lectives mínimes del professorat: 25 hores per setmana a l'educació primària i 20 hores per setmana a secundària". Cal destacar que aquestes hores lectives no representen el treball real del col·lectiu docent, que ha de dedicar un temps afegit important a preparar les classes i a desenvolupar altres tasques vinculades a la seva funció educativa. En l'àmbit del batxillerat s'eliminarà l'obli-

No es contractarà personal nou i hi haurà un augment important de la ràtio d'alumnes per classe

gatorietat d'incloure dues modalitats (ciències o lletres com a mínim) i es podrà implantar un pla docent únic per a tot l'alumnat del centre. Per Rosa Cañadell, portaveu del sindicat d'ensenyament USTEC-STES,

aquestes mesures "representen un atemptat contra l'escola pública i suposaran un augment de les dificultats per atendre l'alumnat més necessitat". Cañadell Recorda que, a Catalunya "ja hem anat patint diverses mesures contra l'escola pública" i apunta que aquestes retallades "no serveixen per sortir de la crisi, sinó que són una excusa per aplicar un programa de privatització en el sector de l'educació".

Universitats públiques

En l'àmbit universitari, el ministre d'Educació espanyol, José Ignacio Wert, va justificar les noves retallades en el sector afirmant que la majoria d'estudiants "treuen males notes i molts d'ells abandonen ràpidament els estudis" i va dir que hi havia "massa universitats i plans d'estudis que s'han de reduir urgentment". El govern exigeix que s'adeqüi "el règim econòmic i financer de les Universitats Públiques al principi d'estabilitat pressupostària", és a dir, que la universitat no generi pèrdues i, si pot ser, que generi beneficis econòmics. Entre les noves

Segons José Ignacio Wert, ministre d'Educació, hi ha "massa universitats i plans d'estudis que s'han de reduir urgentment"

mesures més polèmiques, trobem l'augment de taxes universitàries, arran del qual "l'alumnat haurà de pagar entre el 15% i el 25% del cost de la carrera". Això suposarà un augment del 66% sobre el preu real de la matrícula, és a dir, entre 600 i 900 euros més del preu que es pagava aquest any, xifra que farà pujar la mitjana a uns 1.800 euros per persona. Aquesta mesura d'encariment dels estudis s'afegeix "al pagament de quasi el preu total dels estudis universitaris per part dels estrangers no membres de la Unió Europea que estudiïn a l'Estat Espanyol". Això pot comportar que les estudiants extra-europees arribin a pagar 7.200 euros per un any de carrera. I aquest augment de taxes no s'acaba aquí, ja que es volen "anar aproximant gradualment els preus de les carreres amb els costos de la prestació del servei", cosa que suposa una porta oberta a l'encariment dels estudis universitaris any rere any. Una altra mesura és "la

Les retallades han estat rebutjades per diverses plataformes universitàries i sindicats estudiantils

Una gran manifestació a favor de l'educació pública va recórrer Barcelona el dissabte 21 d'abril

racionalització de l'oferta de titulacions", que permetrà l'eliminació de carreres universitàries poc "productives", fet que tindrà una incidència especial en l'àmbit de les humanitats.

Aquestes mesures han estat rebutjades per diverses plataformes universitàries i sindicats estudiantils. Diverses organitzacions de l'estudiantat han incidit en la idea que les dades mostrades pel govern "són enganyoses i no mostren la realitat universitària". Per exemple, s'ha desmentit l'argument que afirma que una quantitat molt gran de l'alumnat deixa la

universitat: "Un 70% de les persones que abandonen la carrera ho fan per canviar a una altra titulació", assegura l'Associació d'Estudiants Progressistes. A més, afirmen que el càlcul del preu total del cost de la carrera universitària es fa "fent una mitjana entre tot el cost (inclouent investigació, sous dels alts càrrecs...) i el nombre d'alumnes, cosa que no representa de manera veraç el preu real de la carrera universitària".

Arnau Mallol, membre de la Plataforma Unitària en Defensa de la Universitat Pública, afirma que es volen "eliminar diversos màsters i

postgraus i diferents assignatures optatives", a més d'"externalitzar diversos serveis bàsics de la universitat a base de consorcis". En l'àmbit de l'augment de taxes, diu que "provocarà que molts alumnes hagin d'escollir entre deixar la carrera o endeutar-se de manera desorbitada, cosa que beneficiarà, per exemple, al Banc Santander, que ja s'està fregant les mans". A més, denuncia que els augments de taxes per l'alumnat estranger extracomunitari suposen "una actitud racista i populista que vol despistar dels problemes apuntant cap a la gent que és de fora".

PAU BARRENA

PAU BARRENA

ESTAT ESPANYOL · LES RETALLADES NO AFECTEN EL CLERGAT QUE GUANYA INFLUÈNCIA AMB EL GOVERN DEL PP

El finançament públic de l'Església catòlica supera els 11.000 milions d'euros anuals

El cardenal Rouco Varela i Esperanza Aguirre signen un conveni de col·laboració abans de la 'Jornada Mundial de la Juventud 2011'

Marc Rude
redaccio@setmanaridirecta.info

Aquest any, onze mil milions d'euros de diner públic aniran a parar a les mans de l'Església Catòlica. Segons el còmput que ha presentat la plataforma Aliança per una Europa Laica, les diferents administracions de l'Estat espanyol sufragaran les activitats de la institució clerical amb una xifra que triplica la partida pressupostària destinada a educació i cultura i supera l'import de l'últim paquet de retallades aprovat per l'executiu de Mariano Rajoy. La jerarquia eclesiàstica guanya influència política de la mà del Partit Popular, que modificarà la llei de l'avortament i es planteja revisar el paper de la doctrina religiosa a l'escola pública. Mentrestant, el clergat continua predicant l'homofòbia des del púlpit i se succeïen els escàndols relacionats amb els abusos a menors per part de sacerdots i la involucració directa de l'Església en els episodis més macabres de la dictadura franquista. Joseph Ratzinger torna a amenaçar amb el foc etern una societat cada cop més secularitzada, on el seu missatge perd adeptes a una velocitat vertiginosa.

Finances privilegiades

Enguany, prop de l'1% del PIB estatal es destinarà al manteniment de la casta sacerdotal a través de subvencions directes i privilegis fiscals. Els concerts amb escoles religioses suposaran una despesa de 3.900 milions i, a la vegada, es destinaran 500 milions més a contractar capellans per fer classes de religió als centres educatius de titularitat pública. La coneguda *casella* de la declaració de renda, que l'any passat va marcar un 35% de la ciutadania, assignarà 248 milions directes a la Conferència Episcopal, mentre que una tercera part dels impostos d'aquelles persones contribuents que escullin l'opció *altres finalitats socials* també acabarà a les arques d'organitzacions caritatives vinculades a l'Església catòlica. Cal recordar que la institució està exempta per llei del pagament de diverses taxes, entre les quals destaca l'Impost de Béns Immobles (IBI). D'aquesta manera, un patrimoni conformat per 110.000 propietats i 150.000 hectàrees de terreny agrícola queda lliure de càrrega impositiva. La promesa del *paradis celestial* es transforma, a la Terra, en un paradís fiscal que suposa la pèrdua anual de 2.500 milions en tributs *perdonats*. Gràcies als acords econòmics signats entre l'Estat i el

Vaticà el 1979, la funció pública manté en nòmina la presència clerical a les presons, els hospitals i l'exèrcit, amb un cost de 25 milions d'euros l'any. Els pactes de 1979 (revisió del concordat franquista signat el 1953 i ratificat per Joan Carles de Borbó el 1976), però, estipulen que l'Església es compromet a aconseguir els recursos necessaris pel seu

El Moviment Laic i Progressista afirma que "ningú no pot ser obligat a finançar el culte de cap confessió"

finançament per si mateixa de manera progressiva. 33 anys després, aquesta clàusula és lletra morta i, alhora, es qüestiona la constitucionalitat del propi document, de difícil encaix en un Estat oficialment no confessional. El Moviment Laic i Progressista afirma que "ningú no pot ser obligat a finançar el culte de cap confessió" i, per tant, demana "la derogació del concordat i els acords amb la Santa Seu".

Simpaties polítiques

El retorn del PP a la Moncloa ha estat rebut amb molta il·lusió des dels altars. La Conferència Episcopal, que va demanar de manera *indirecta* el vot per la formació conservadora, va oferir "suport espiritual" -en paraules del seu president, Rouco Varela- al govern de Rajoy. Tots els nous ministres van jurar el càrrec davant d'un crucifix i amb la mà sobre la Bíblia. El mes de febrer, el titular d'Educació i Cultura, José Ignacio Wert, va anunciar la supressió de l'assignatura d'educació per a la ciutadania, que, segons ell "adoctrinava la canalla en el socialisme". La reintroducció de la religió com a matèria obligatòria a l'escola pública, doncs, es veu plausible. En paraules del cardenal Lluís Maria Martínez Sistach, les criatures que no estudien religió "pateixen un analfabetisme" que fa que "se sentin atretes per les sectes i els fonamentalismes". Europa Laica, en canvi, considera que la doctrina religiosa rebaixa les hores d'educació curricular una mitjana del 10% del temps lectiu, cosa que, entre primària i secundària, significa la pèrdua d'un curs sencer. Pel que fa a les escoles sota gestió religiosa, la Lliga per la Laïcitat denuncia la segregació per gèneres que s'hi practica i la submissió de les nenes a una indumentària i una conducta patriarcal.

Les declaracions que han despatat més disputes, però, han estat les del ministre de Justícia Alberto Ruiz-Gallardón, que ha anunciat una reforma de la Llei d'Interrupció de l'Embaràs per restringir l'accés a l'avortament. Gallardón matisa que, amb la nova legislació -que tramitarà a la tardor-, "cap dona no anirà a la presó". El mes passat, el ministre emfatitzava que prenia mesures per prevenir "la violència de gènere estructural contra la dona pel fet d'estar embarassada" i "augmentar la protecció del dret per excel·lència de la dona, el de la maternitat". El 19 d'abril, la secretària d'Igualtat de la Xunta de Galícia va comunicar que els fetus seran comptabilitzats com a membres de la unitat familiar a l'hora de rebre ajudes per a l'habitatge. El Ministeri de Medi Ambient, al càrrec de Miguel Arias Cañete, va protagonitzar una altra polèmica pel fet de promocionar un llibre titulat *La vegetación en la Biblia*.

El retorn del PP a la Moncloa ha estat rebut amb molta il·lusió des dels altars

Els populars no són els únics suports polítics de què disposa el clergat a l'Estat. Felip Puig ha reintroduït la missa al cerimonial del dia de les Esquadres -festa institucional del cos dels Mossos-, que havia estat eliminada durant els governs del PSC. La laïcitat de Zapatero, tanmateix, tampoc el va privar d'augmentar la designació pressupostària a l'Església d'un 0,5 a un 0,7% del PIB l'any 2006. Un gest que no va tenir en compte Joseph Ratzinger que, durant la seva visita a Madrid -amb una despesa pública de més de 60 milions d'euros- va declarar que la seva missió era "reevangeltzar Espanya" i frenar "l'agressiu laïcisme" del govern. Aquells dies hi va haver detencions i càrregues policials contra les marxes de protesta convocades per Europa Laica i l'Associació Madrileña de Ateos i Libre-pensadores, grups que també van ser privats de manifestar-se el 5 d'abril, quan els sectors catòlics celebren el dijous sant. La Confràdia de la Virgen de las Angustias de Ciudad Real, però, sí que va poder sortir al carrer lliunt un emblema de la Divisió Azul on s'aprecien la creu de ferro i el logotip de la Falange superposats a la bandera espanyola i un crucifix.

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS · EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT DIU QUE NO HI HA GAIRES ALTERNATIVES PER RESOLDRE "EL PROBLEMA DE L'AIGUA"

Artur Mas torna a posar sobre la taula el transvasament del Roine

Pablo Bermejo
redaccio@setmanaridirecta.info

El tema de l'aigua ha estat motiu de debat durant els últims vint anys, tant a l'Estat espanyol com a Catalunya. El seu principal destí és el turisme i l'agricultura industrial (l'Estat espanyol destina més del 90% de l'aigua a aquest últim sector). A més, cada cop costa més diners netejar el Llobregat i, com més temps passa, més rendible resulta un transvasament. Es va parlar durant molt de temps de l'Ebre i, ara, després d'anys d'incògnites, reapareix el Roine.

El mes de febrer passat, Artur Mas va desenterrar el transvasament d'aigua del Roine cap a Barcelona. Va afirmar que ho plantejaria a Mariano Rajoy, ja que, segons el president de la Generalitat, l'Estat espanyol no té gaires més alternatives per resoldre "el problema de l'aigua". Ho va dir després d'una reunió amb membres de l'Euroregió Pirineus Mediterrània, una associació entre regions frontereres, on també van assistir Martin Malvyn (president del departament de Midi-Pyrénées) i Christian Bourguin (president del departament de Languedoc-Roussillon), que també estan preparant un transvasament del mateix riu.

El cost del transvasament seria de prop de 900 milions d'euros

Es tractaria del primer gran transvasament internacional i d'un dels més importants a Europa. El cost del projecte seria de prop de 900 milions d'euros i estaria finançat entre la Generalitat, el govern espanyol i la Unió Europea. Les conseqüències d'aquest tipus d'obres impliquen una gran inversió i són delicades per als càrrecs polítics que els impulsen, ja que, si no surt bé, el cost electoral pot ser enorme. Al mateix temps, la quantitat d'aigua transferida no és integral, és a dir, hi ha un petit percentatge de pèrdues

El mes de juliol, a la central nuclear francesa de Tricastin, hi va haver una fuga de 30 metres cúbics d'efluents radioactius que va afectar els aqüífers de la conca del riu

que repercuteix en un lleu augment del preu.

Les veus detractores del projecte asseguren que construir una dessaladora per fer potable l'aigua del mar seria molt més rendible. Costaria la meitat i s'obtidrien resultats similars, sense comptar que l'aigua que arriba del transvasament s'ha de tractar i netejar. El cost del manteniment del projecte recau, a més, en qui rep l'aigua.

El Roine és un riu amb un cabal molt gran. L'any 1955, l'Estat francès va concedir a la Societat del Baix Roine-Languedoc (BRL) el dret de treure 75 m³ d'aigua per segon del riu durant 80 anys i es va construir el canal Philippe Lamour (nom del polític que el va dur a terme) fins a Montpel·lier.

El que els presidents dels departaments esmentats preparen actualment és allargar el canal fins a

Narbonne per millorar el sistema d'alimentació d'aigua del sud de França. Es plantegen diferents opcions, com la construcció d'un aqüeducte, un canal o un túnel subterrani. Asseguren que és el moment fer-lo arribar fins a Catalunya, per aprofitar les obres que es faran. S'haurien de construir 200 quilòmetres de canal del costat francès i 150 del català, que arribaria fins a Cardedeu.

L'allargament del canal serviria, també, per treure més benefici als drets d'explotació de l'Estat francès, ja que no ha extret ni la quarta part del que té dret a extreure: entre 1991 i 1997, per exemple, només s'utilitzaven 3,3 m³ per segon; és a dir, hi ha una gran quantitat d'aigua que va a parar al mar.

Mentre al sud de França rumiaven què podien fer amb l'aigua excendentària, al govern espanyol, n'hi

manca: el 1993 preparava el que, l'any 2005, després de modificar el pla de 2001, es coneixeria com el Pla Hidrològic Nacional espanyol (PHN). El projecte es basava, principalment, en el transvasament de l'Ebre cap a Catalunya i cap el Llevant. La Comunitat Autònoma d'Aragó s'hi va oposar amb l'argument que no hi havia prou aigua i que, a més, suposaria una pèrdua de biodiversitat. Així doncs, la Generalitat es va veure obligada a negociar amb BRL el 1994. Era un negoci rodó per tot hom costats: Barcelona, capital d'una de les deu regions més riques d'Europa, tindria aigua i BRL, del Languedoc, la regió més pobra de França, trauria més rendibilitat al Roine.

Basant-se en una clàusula del tractat de Roma (de 1957) que incentivava a crear xarxes entre països, l'Estat francès va considerar el pro-

jecte d'utilitat pública l'any 1997. Finalment, tot va quedar en mans de l'aprovació del PHN per part del govern d'Aznar, que ho va declinar argumentant que no volia dependre d'un altre país en un tema tan delicat com el de l'aigua; a més, comptaven amb la de l'Ebre. Com que actualment l'Ebre ha quedat totalment descartat, Mas considera que l'Estat espanyol no té moltes més alternatives.

Tement que el transvasament debilités el cabal de l'Ebre, Jordi Pujol va proposar als departaments del sud de França fer-ne un del Roine cap a l'Ebre. També cal tenir en compte que la primera dècada del segle XXI es va caracteritzar per les sequeres. Tot i que l'any 2008 es va tornar a treure el tema del transvasament Roine-Barcelona, no ha estat fins el mes de febrer passat que s'ha plantejat seriosament.

AMB LA DIRECTA!
(NO HI HA COLOR)

ger

19.2.2012

40 anys 40 anys

12Maig#Concert40anys

impresos de tota mena
disseny gràfic
compagnació
il·lustració
rètols
webs

Fundació Tams-Tam · 93 218 92 39
tamtam@jernet.com

Terra d'escudella

Obrim
els dissenys
al migdia
a partir
del 21 d'abril

C/ Premia, 20 baixos, Sants (Bcn)
www.tdk.cat tel. 93 422 16 13

~~impossible~~

apunta't a
l'ecologisme social

www.ecologistesenaccio.cat

MIRALLS
**Enric Prat
i Jordi Mir**
Comprendre les
mobilitzacions socials
pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS
Art-activistes per la terra
pàg. 6 i 7

Els límits de la revolució

La revolució del 25 de gener de 2011 i la posterior caiguda, l'11 de febrer, de Hosni Mubarak va suscitar una onada d'esperança entre la població egípcia. Un any després, però, els esdeveniments parlen més dels límits de la revolució que no pas de les seves consecucions. Al llarg d'aquest temps, el Consell Suprem de les Forces Armades (CSFA), liderat per Mohamed Hussein Tantawi (exministre de Defensa de Mubarak), ha maldat per frenar els canvis socials i polítics, al mateix temps que s'han mantingut els abusos de poder i la impunitat per als agents implicats en la repressió. Els interessos econòmics dels sectors militars i islamistes expliquen la seva aliança contra el moviment obrer, mentre que les activistes de les xarxes socials es mostren incapaces d'articular una resposta davant el poder.

Marc Almodóvar
afons@setmanaridirecta.info

Sota el lema *Pa, llibertat i justícia social*, el gener de 2011, centenars de milers d'egipcians van sortir al carrer per reclamar la caiguda del règim de Mubarak. Un any i escaig després, el lema continua sent plenament vigent, ja que els camins de la revolució egípcia han evolucionat poc per donar resposta a aquests tres elements centrals de les reivindicacions socials de la revolta. Els esdeveniments polítics han provocat una nova lluita de poders al país, en la qual les, fins ara etèries però consistents, forces islamistes han adquirit una clara rellevància política. Els presumibles pactes per adormir l'esperit social de la revolta pretenen convertir Egipte en una nova revolució de color, com les que hi va haver a l'Europa de l'Est els anys 90 del segle passat.

Canvis superficials

Els canvis polítics han estat massa superficials i difícilment poden compensar la inestabilitat social i econòmica que comporta el període de transició. L'exèrcit i les forces islamistes s'han preocupat excessivament per la seva lluita de poder interna i han fet esforços per aturar l'ímpetu que pretén aprofundir en el procés iniciat el 25 de gener. El parlament, fruit d'unes eleccions que es van celebrar de manera convulsa i precipitada a finals de 2011, no ha aconseguit guanyar-se el respecte de la població. En poques setmanes de vida, aquest òrgan ha protagonitzat escenes còmiques i polèmiques kafkianes, en comptes d'emetre lleis efectives reclamades llargament per la població.

Una de les poques lleis emeses és, simbòlicament, la que pretén establir la prohibició de les pàgines pornogràfiques d'Internet, mentre que la cambra ha estat incapaç de pressionar el govern en fets més rellevants com la crisi del subministrament de benzina, la persecució dels delictes de l'antic règim o el reconeixement de les reformes laborals reclamades des de fa temps per diferents agents socials.

Amenaces d'involució i poder militar

El parlament, igual que el govern, s'ha mostrat com el simple titella d'un règim militar que, a hores d'ara, encara fa i desfà al seu entendre i, quan convé, amenaça que el camí de retorn és fàcil i té antecedents. L'escaig de 1954, quan el nasserisme, per combatre les ànsies de poder de les forces islamistes, va il·legalitzar els Germans Musulmans i va empresonar els seus líders, torna a aparèixer en l'imaginari popular. Els sectors militars fins i tot hi han fet referència indirecta en alguna ocasió.

-
El parlament i el govern s'han mostrat com a simples titelles d'un règim militar que, a hores d'ara, encara fa i desfà al seu entendre
-

Això ha afavorit la docilitat de l'oposició exercida pels Germans Musulmans, l'ala neoliberal dels quals –vinculada als homes de negocis islamistes– sembla que ha guanyat clarament la lluita de poder interna. Una lluita exemplificada en la confrontació entre Khairat Shater, autèntic home fort de la formació, i Abd el Meneim Abou el Foutouh, representant d'una ala més moderada i social i que ha acabat sent expulsat de la formació. Els sectors islamistes, en contactes diplomàtics constants amb els Estats Units, van ser definits recentment per alguns mitjans nordamericans com a “més propers al Tea Party que a Al-Qaida”.

L'única pressió islamista cap als militars és per assolir noves quotes de poder. Els Germans Musulmans fa setmanes que pressionen els militars, sense èxit, per mirar de fer-se amb el govern, però, fins ara, les propostes de Tantawi, el líder del Consell Suprem de les Forces Armades (CSFA), han

estat rebutjades pels sectors islamistes. Sembla que el desacord es troba en el repartiment del pastís i en les carteres que volen controlar uns i altres. Com a resposta, els Germans Musulmans, en coalició amb la formació salafista Nour, han acaparat tres quartes parts de la comissió redactora de la constitució. Aquest moviment ha estat denunciat com a colpista per gairebé tota la resta de forces polítiques, que han boicotejat la comissió i han anunciat mobilitzacions. Posteriorment, la comissió ha estat anul·lada judicialment per inconstitucional i, per tant, caldrà formar una nova comissió més equitativa.

Horitzó electoral

A part de la redacció de la constitució, l'horitzó immediat es troba en les eleccions presidencials dels propers mesos de maig i juny. La cita electoral hauria de segellar, presumiblement, el traspàs de poder per part dels militars, tot i que poca gent creu que això signifiqui el final del control militar de la política egípcia. De les més de 900 precandidatures, 23 van presentar els papers necessaris, però deu van ser desqualificades per la comissió electoral. D'aquestes, tres corresponien als principals favorits. El salafista Hazem Abu Ismail, un telepredicador conservador que va aconseguir ser el candidat que va presentar més suport popular, va ser desqualificat per la polèmica nacionalitat americana de la seva mare. Khairat Shater, el candidat de darrera hora dels Germans Musulmans, també va ser apartat de la con-

tesa, en aquest cas, pels seus antecedents penals durant l'era Mubarak. De fet, actualment, Shater hauria d'estar complint condemna, però va ser alliberat poques setmanes després de la caiguda del rais "per raons de salut". El tercer favorit desqualificat va ser l'antic cap dels serveis secrets, Omar Suleiman, conegut amb el sobrenom de *torturador en cap* d'Egipte. En aquest cas, la decisió apel·lava a la manca de signatures legals suficients presentades a temps.

Els interessos econòmics dels sectors militars i islamistes expliquen la seva aliança en la repressió contra el moviment obrer

Suleiman va anunciar la seva candidatura quan faltaven poques hores perquè acabés el termini, com a resposta a la candidatura prèvia de Shater presentada pels Germans Musulmans, que havien perjurat que no es presentarien fins una setmana abans del tancament dels terminis. Algunes veus, però, consideren que aquests moviments podrien respondre a una estratègia conjunta per justificar la compromesa il·legalització de la candidatura del salafista Abu Ismail, que compta amb un cor de seguidors fidels. L'exclusió dels tres candidats podria aplaçar el camí a l'exsecretari de la Lliga Àrab Amr Moussa.

Un estudiant egipci crida consignes contra l'Exèrcit durant la vaga general de febrer, a la Cairo University - **Muhammed Muheisen**

Poc marge per a l'esperança

Cal paciència. La lluita política dona poc marge d'esperança per a la consecució d'avenços imminents pel que fa a les reivindicacions socials que constitueixen el cor de l'aixecament popular del 25 de gener de 2011. Amb la caiguda del dictador, es van emetre lleis que criminalitzaven els drets de vaga i de manifestació que afectessin "els interessos econòmics", una de les propostes que ha generat més consens entre els sectors liberals, islamistes i militars. Les protestes obreres, amb algunes victòries rellevants però aïllades, van continuar arreu del país, tot i les fortes campanyes de criminalització contra la gent que, segons diuen aquests sectors, vol "aturar la roda de producció". Significativament, les diverses resolucions judicials per a la renacionalització d'empreses que havien estat privatitzades de manera corrupta han topat amb la manca de voluntat política per aplicar-les.

L'esperada abolició de la llei d'emergència, aprovada parcialment com un regal del primer aniversari del 25 de gener, no ha posat fi a la persecució de les vagues i les mobilitzacions obreres. Fa poques setmanes, per exemple, es va denunciar la invasió militar d'una fàbrica al canal de Suez per posar fi a la mobilització de la plantilla. El membre del Consell Suprem de les Forces Armades (CSFA) Mahmoud Nasser va alertar, fa poques setmanes: "Lluitarem pels nostres projectes econòmics perquè ens han suposat un gran esforç i són la nostra ànima".

En aquesta lluita, els sectors militars també han trobat el suport d'unes forces islamistes entestades a defensar les mesures neoliberals i que han arribat a afirmar que les polítiques econòmiques del règim de Mubarak no eren dolentes, que el problema era tan sols la corrupció. Es calcula que els militars podrien arribar a controlar fins un terç de l'economia i que determinats homes de negocis vinculats als Germans Musulmans podrien controlar-ne fins un 27%. Això explica l'aliança entre islamistes i militars en la repressió contra els moviments obrers.

Abusos de poder i impunitat

La proposta parlamentària de llei pel dret de manifestació també ha aixecat polèmica i diversos grups de drets humans han denunciat que és "més restrictiva que la llei colonial de 1923". La persecució política i la tortura policial continuen presents al país. Tot i que, des de la caiguda de Mubarak, s'han alliberat més de 2.000 preses islamistes, 12.000 civils han hagut de fer front a la fèrria justícia militar, moltes d'elles simplement per haver expressat la seva oposició al poder militar o per haver participat en manifestacions incòmodes per a la Junta.

Més d'un any després de la caiguda del dictador Mubarak, cap dels prop de 200 agents acusats de matar més de 800 manifestants durant els enfrontaments de l'any passat no ha estat condemnat. L'única sentència ferma, *in absentia*, contra un agent fugitiu va ser revocada i tornada a revisar, inexplica-

Després de Mubarak, més repressió

El fracàs de la vaga general de l'11 de febrer, convocada a través de les xarxes socials, indica que la revolució no serà piulada

blement, quan el policia condemnat es va entregar. Les úniques sentències emeses han estat absolutòries i, encara avui, la majoria d'agents processats continuen ocupant el seu càrrec o, en el millor dels casos, simplement han estat reubicats en d'altres comissaries. La manca de solució del conflicte amb l'aparell policia, que es trobava al cor de les demandes revolucionàries, ha estat l'espurna que ha fet encendre molts dels nous enfrontaments ocorreguts al llarg dels darrers mesos.

De fet, sembla que un dels elements clau de la transició rau en l'acceptació o no per part dels Germans Musulmans d'una amnistia que exoneri de responsabilitats pels abusos comesos des del poder. Sembla que diversos cossos diplomàtics haurien mirat de convèncer els sectors islamistes de la conveniència de passar full en aquest sentit.

Revolució Facebook?

Mentre Occident continua promoció el concepte de la revolució Facebook, les activistes denuncien el canvi total de prisma que han experimentat alguns mitjans de comunicació com Al-Jazira des de la caiguda del dictador. El que abans era un mitjà que, primordialment, donava veu a l'oposició, amb encensos reportatges de denúncia dels excessos del règim, ara és catalogat per molta gent com una punta de llança de

la contrarevolució. Algunes veus consideren clau la trobada que va mantenir el mariscal Tantawi amb l'emir de Qatar el mes de maig passat, una reunió que podria haver marcat el canvi de política d'un mitjà que, en el context de l'anomenada primavera àrab, està perdent tot el prestigi que hauria pogut adquirir els darrers anys.

Però el cor revolucionari, les formacions polítiques del qual encara estan massa allunyades del terreny i, en bona part, han estat convençudes del concepte de ciberrevolució, té molt camí per recórrer. Per commemorar l'aniversari de la marxa de Mubarak, l'11 de febrer, les activistes van convocar una jornada de desobediència civil i una vaga general. La convocatòria va ser atacada ferotgement pels mitjans del règim i dels grups islamistes, fet que demostrava la seva força, però va fallar en l'aspecte organitzatiu. Convocada a través de les xarxes socials d'Internet, la convocatòria no comptava amb una autèntica arrel popular que li donés suport i, evidentment, va ser un fracàs quantitatiu. Així les coses, moltes activistes, influïdes pel claudisme hereu de la brutalitat econòmica del règim de Mubarak, en lloc de reconèixer la seva responsabilitat en el fracàs van bramar que la classe treballadora els havia fallat.

Sembla que, per molt que algunes en parlin, la revolució no serà piulada.

Pau Casanellas

Malgrat l'esclat de joia provocat per la revolució del 25 de gener de 2011 i la posterior caiguda de Hosni Mubarak l'11 de febrer, el règim militar instaurat a Egipte des d'aleshores s'ha caracteritzat per la ferotge repressió exercida contra la població. Així ho denuncia l'informe *Egipto bajo represión*, de l'Institut per la Noviolència Activa de NOVA, Solidaridad Internacional i PATRIR, publicat sota llicència *creative commons*. El document, elaborat per un equip d'investigació a partir d'una revisió exhaustiva dels informes fins ara disponibles i de reunions amb representants de la societat civil egípcia, agències multilaterals i delegacions diplomàtiques durant el desembre de 2011 i el gener de 2012, fa una crida urgent a la mobilització de la comunitat internacional per posar fi a l'actual onada de repressió contra la societat civil egípcia.

Les vulneracions de drets fonamentals produïdes des de l'assumpció del poder per part del Consell Suprem de les Forces Armades (CSFA) es fonamenten en una legislació repressiva que limita enormement les llibertats d'associació, reunió i expressió, així com el dret de vaga. Per una banda, continua en vigor la Llei sobre Associació (L/84 de 2002) aprovada sota el règim anterior, la qual cosa s'ha traduït en un assetjament permanent contra ONG i organitzacions de la societat civil. Així mateix, una nova legislació aprovada l'abril de 2011 (Llei 34 de 2011) tipifica com a delictes qualsevol forma de protesta que les autoritats considerin que obstaculitza la labor d'alguna institució estatal. Això fa que les manifestacions i la resta de formes de protesta pacífica siguin reprimides de manera recurrent. Pel que fa a la llibertat d'expressió, la crítica oberta contra el CSFA és perseguida per part de la justícia militar. Diverses periodistes i activistes han estat objecte de detencions i consells de guerra i també han proliferat les mesures sancionadores contra mitjans de comunicació crítics amb la gestió governamental.

Precisament, el paper preponderant dels tribunals militars és un altre dels aspectes que denuncia l'informe. Segons les dades recollides, gairebé 12.000 persones han estat detingudes i portades davant de tribunals militars des de l'inici de la revolució del 25 de gener. Des d'aleshores, han proliferat els judicis sense garanties. Amb tot, el nombre de civils processades en consells de guerra ha disminuït els últims mesos i, en alguns casos, fins i tot s'han transferit les causes a tribunals civils. La pressió exercida per les organitzacions de la societat civil i els moviments socials ha contribuït a aquest canvi, cosa que, com recull l'informe, mostra la importància de la mobilització per frenar la repressió. Una altra de les conseqüències destacades de l'onada repressiva que ha viscut la població egípcia durant aquest últim any ha estat la violència brutal i l'ús indiscriminat d'armes de foc per part de les forces armades en la dispersió de protestes pacífiques. El saldo d'aquestes actuacions posteriors a la caiguda de Mubarak ja és de diverses desenes de persones mortes. El cas més significatiu va ser, segurament, el de la concentració que es va fer a la plaça Tahrir a mitjan novembre de 2011 en memòria de les màrtirs de la revolució, una protesta que va ser dissolta a trets, amb el resultat d'una trentena de persones mortes. Així mateix, en una altra jornada sagnant, el 16 de desembre de 2011, una segona pacífica va ser desallotjada amb el resultat de nou morts. A tot això, cal afegir-hi la tortura patida per les manifestants, sotmeses a detencions arbitràries molt sovint i maltractades amb plena impunitat. L'informe documenta, per exemple, l'ús de descàrregues elèctriques i el desenvolupament de "proves de virginitat" forçoses. Aquesta última pràctica, desconeguda durant el règim de Mubarak, també posa de relleu la creixent discriminació de què són objecte les dones, tant per part de la llei —com reflecteixen el Codi de Família o el Codi Penal vigents—, com a la pràctica. Per últim, l'informe també destaca la discriminació de les minories religioses.

La plaça Tahrir ha estat el principal escenari de la revolta egípcia

Enric Prat i Jordi Mir: “Sembla que preocupen més els tre

L'historiador Enric Prat és un bon coneixedor del moviment per la pau a Catalunya i va coordinar l'obra 'Els moviments socials a la Catalunya contemporània' (2004). Per la seva banda, l'investigador Jordi Mir estudia la participació del jovent en relació amb les noves formes d'organització política. Els dos són integrants del Centre d'Estudis sobre Moviments Socials (CEMS) de la Universitat Pompeu Fabra, des d'on intenten contextualitzar i comprendre les mobilitzacions socials.

Carles Masia
entrevista@setmanaridirecta.info

Quin creieu que és el pòsit més important que va deixar el moviment antiglobalització en el context català?

Enric Prat: Va tenir un gran paper de sensibilització social a l'hora d'explicar com s'estaven comportant el poder financer i les seves institucions. També va presentar un conjunt de deu o dotze alternatives que, tot i que no estaven desenvolupades en un programa, van servir per visualitzar a escala mundial que un altre món era possible. En segon lloc, aquella experiència va ser molt positiva i enriquidora per a la gent que hi va participar i que ara continua col·laborant amb moviments com el del 15-M.

Jordi Mir: Actualment, la majoria de moviments socials incorporen qüestions que tenen a veure amb l'altermundisme. Per exemple, l'estratègia del moviment estudiantil és global, sap que els problemes tenen relació amb el paper que es vol donar a la universitat dins d'una economia mundial. Aquesta influència també es pot veure en una de les mobilitzacions que està tenint més suport, la de la Plataforma dels Afectats per la Hipoteca (PAH): algunes de les persones que hi intervenen es van començar a formar i a socialitzar-se amb l'altermundisme. Per tant, sense aquell moment àlgid, moltes persones no serien on són ara.

—
“Estem vivint la revolució de Twitter, que ens situa en un escenari diferent: ja no cal anar a buscar les coses a la xarxa, sinó que t'arriben”
—

En aquells moments, Internet va començar a agafar força com a eina de comunicació i mobilització. Quina importància ha tingut la xarxa en l'evolució dels moviments socials d'aquests últims anys?

JM: Alguna gent, partint de visions força limitades, no entenia que les persones que participaven del moviment antiglobalització utilitzessin Internet. Però estar en desacord amb qüestions econòmiques o d'homogeneïtzació cultural no vol dir que no es puguin explorar noves eines. Així, van començar a proliferar espais i publicacions on es podia trobar informació que no apareixia als mitjans convencionals. Actualment, estem vivint la revolució de Twitter, que ens situa en un escenari diferent, en què ja no cal anar a buscar les coses a la xarxa, sinó que t'arriben. Al final, és fonamental per a la comunicació, genera identitat i és un espai deliberatiu, malgrat la limitació que tenen els 140 caràcters. Una de les coses que crida més l'atenció és la importància que donen els joves a Internet com a espai que aconsegueix generar un discurs totalment diferent del que s'assumia anteriorment. Una de les coses que participava en un grup de discussió ho definia més o menys així: “Que *La Vanguardia* digui el que vulgui, jo tinc Twitter!”.

EP: Internet i les xarxes socials han estat molt útils per estendre les convocatòries d'acció, coordinar activitats i transmetre informació. Ara bé, no s'ha avançat prou en l'àmbit dels

debats i les decisions que es prenen, aquí hi ha hagut limitacions, tot i que el potencial a explorar també és molt gran. Les decisions i els debats s'han fet a llocs on la gent s'ha trobat cara a cara, com s'ha vist amb el moviment del 15-M quan ja no era a les places.

Actualment, en quins col·lectius ens podem fixar que tinguin més possibilitats d'incidir en la realitat i promoure canvis?

EP: La lluita dels afectats per les hipoteques i contra els desnonaments. Actua en casos reals de persones que estan a punt de perdre l'habitatge en una situació de precarietat econòmica i això sensibilitza molt els ciutadans. També ha aconseguit aturar molts desnonaments i té una reivindicació clara —la dació en pagament— que pot unir gent de fora de la plataforma i suscitar sintonia social i política. A més, ha acabat de presentar una Iniciativa Legislativa Popular (ILP); per tant, és un moviment que té tots els ingredients per impactar socialment i buscar solucions polítiques. L'altre moviment que pren força és l'estudiantil, inclouent-hi alguns professors i personal administratiu. Aquest curs estan tenint protagonisme les assemblees d'estudiants, més que no pas les associacions que es van constituir fa temps. Els estudiants segueixen processos assem-

blaris, mentre que el professorat se sol moure quan el convoca el seu sindicat o comitè d'empresa. El gran repte de les universitats és que la capacitat de mobilització i radicalitat del moviment estudiantil assembleari connecti amb el sector del professorat que participa de les vagues i que podria contribuir a dotar el moviment de més consistència política.

JM: Un dels moviments que està emergint i que ha fet una mica de forat és el que lluita per la defensa de les persones migrants i el tancament dels centres d'internament per a estrangers (CIE). Ja tenen una certa trajectòria i, gràcies a la xarxa, han obtingut ressò en mitjans convencionals com ara *El Periódico*, que fins i tot ha fet seves part de les reivindicacions. Això difícilment hagués estat possible sense el treball a Internet, amb campanyes per pujar *hashtags* i fer d'interlocutors amb periodistes que tenen comptes de Twitter. Un altre moviment que pren força és el que lluita per la dignitat de les persones que exerceixen la prostitució, amb una campanya bastant activa. D'altra banda, estic d'acord que la PAH ha estat un model d'èxit; amb una mica de sort, pot tenir una trajectòria molt llarga i sembla que la situació econòmica requerirà que s'hi impliqui molta gent. Ara també es qüestiona radicalment el sistema polític de representació que tenim, Josep Ramoneda parla “d'autoritarisme postdemocràtic”, però això

Jordi Mir
(a l'esqu
de la im
i Enric P
-
FOTOGRA
Robert

“Trencavidres que els trencavides”

ja fa molt temps que ho diuen els moviments socials. Cada cop hi ha més descontentament sobre el model democràtic i els estudiants, això, ho tenen molt incorporat. Finalment, també està augmentant l'independentisme arran del tema econòmic. Les CUP han anat guanyant pes i queda la imatge de tot el que ha passat amb Bildu.

Arran de les mobilitzacions del 15-M, hi ha hagut una mica de debat sobre el potencial de les estratègies no violentes per aconseguir objectius polítics. Com a estudiants del moviment pacifista, què en penseu?

EP: Tenim una sèrie de llibertats i drets que no han estat concedits pel poder, han costat molts anys de lluita. En aquest context, qui exerceix la violència sol tenir les de perdre, ja que la majoria de la societat no la veu justificada. Així, la policia queda desprestigiada quan exerceix la violència contra manifestants no violents. També pot passar el mateix amb els moviments socials: si un petit sector del moviment practica la violència, pot desprestigiarse el conjunt. Si volem que els moviments i les seves reivindicacions avancin, han de comptar amb forces organitzades i la simpatia i el suport de la població. D'altra banda, una estratègia basada en la violència comptarà amb la participació de poques persones, ja que en el

nostre context hi ha poques persones disposades a practicar-la. Per tant, tindràs un moviment transformador molt minoritari, cosa que entra en contradicció amb la idea de canviar les coses amb la participació de més persones. Per últim, hi ha un punt gandhià: abans es deia que la vida de les persones ja canviaria després de la revolució, que no importaven els mitjans. Però, quina societat podem construir si els mitjans són contraris als valors que volem aplicar? En la nostra societat, l'estratègia de la no-violència té un camp molt ampli. El millor és utilitzar el dret de manifestar-se i el dret de vaga. I també es poden fer actes de transgressió i de desobediència civil, són legítims en tots els contextos. La gent ha de tenir el dret de desobeir lleis injustes i d'utilitzar la desobediència civil com a eina de transformació, però, en contextos democràtics –encara que siguin liberals–, cal que els desobedients connectin amb la majoria de la societat perquè, si no, és difícil que hi hagi canvis.

JM: La desobediència civil i la no-violència té tant de potencial que, ara, el govern del PP fins i tot la vol criminalitzar i ampliar les penes de presó. Per tant, intenten atribuir un caràcter de resistència activa i violenta a la resistència passiva i pacífica. La gent que va evitar el desallotjament de la plaça de Catalunya tenia molt clar que resistia sabent que infringia una

norma, però no causava mal a ningú. És a dir, sóc desobedient segons la normativa establerta, però no ho sóc si tinc en compte el que considero que és just. Això s'ha incorporat molt bé, cosa que fa molta por a les institucions, per això intenten criminalitzar-ho. D'altra banda, pel que fa als fets de la vaga general del 29-M, en aquests últims anys, mai no havia constatat que hi hagués tanta gent disposada a justificar actes com l'incendi de l'Starbucks. A moltes persones del moviment estudiantil tampoc els sembla malament perquè, al capdavall, entenen que Starbucks és una companyia multinacional que té males pràctiques. I per què hem de donar més importància a uns vidres trencats o a un contenidor cremat que, per exemple, a unes persones que perden el seu habitatge? Tinc la impressió que, si tenim en compte els últims vint anys, ens trobem en el punt que hi ha més persones –sobretot joves– que s'incorporen a les mobilitzacions que no entenen aquesta vara de mesurar diferent. Gairebé ningú no parla de la violència estructural, que és molt més preocupant; a les classes, no es tracta i tampoc no ho solen fer els grans mitjans de comunicació. Sembla que a aquests mitjans, a la classe política i al debat públic, els preocupen més els trencavidres que no pas els trencavides d'un banc o una empresa determinada... Com a societat, ho hem de valorar i els governs s'han d'adonar que hi ha molta gent amb ganes de participar socialment i políticament que no troba els canals per fer-ho.

“El gran repte de les universitats és que la capacitat de mobilització i radicalitat del moviment estudiantil assembleari connecti amb el sector del professorat que participa de les vagues”

Una de les característiques del 15-M ha estat la seva heterogeneïtat. Quina creieu que ha estat la seva aportació més important a l'hora de revitalitzar els moviments socials?

EP: Ha aconseguit que molta gent jove participi políticament i s'adoni que fer política no només és corrupció i una cosa negativa, també pot ser una eina de transformació social. En segon lloc, ha qüestionat el sistema democràtic en tres aspectes fonamentals: les patologies de la democràcia representativa –corrupció, poca rendició de comptes i manca de transparència...–, el fet que hi hagi pocs mecanismes de decisió i de participació i, finalment, pel poc contingut social que té.

JM: Les acampades que sorgeixen representen un punt d'inflexió, que després inicia un nou període de mobilitzacions il·lusionador i dinàmic per a moltes persones. El 15-M no hauria tirat endavant sense la gent que ve dels moviments anteriors. I ha estat essencial per trencar barreres: ha fet participar molta gent que abans no ho feia i la gent que ja estava implicada ho ha començat a fer de manera diferent. També és molt interessant que s'ajuntin grups que abans tenien reticències a fer-ho; ara, la gent no s'ha tancat tant i ha compartit coses, tal com va demostrar l'edifici del 15-0, en què van confluïr persones del moviment per l'okupació, afectats, associacions de veïns...

I la seva dinàmica més preocupant?

EP: Els grans límits són que la plataforma recull propostes de moviments socials anteriors, es van discutir molts temes, però no hi ha documents que aprofundeixin les qüestions. El problema és que no van poder connectar amb les energies que, en aquells moments, haguessin pogut abocar al moviment intel·lectuals, experts, tècnics, etc. per fer una proposta d'alternatives més fonamentada. D'altra banda, en el canvi de la plaça al barri, cal connectar amb el teixit associatiu, entrar en discussions i construir alternatives. Per últim –i sé que és un tema polèmic–, qualsevol moviment social ha de trobar aliats dins de les institucions i, aquí, el 15-M no ha filat prou prim.

JM: Una de les crítiques és el tema de l'organització: l'absència de líders i l'horitzontalitat és positiva, però, a vegades, apareixen comissions que actuen “com si” i la mateixa gent del moviment no ho té clar.

Artboressence: art-activistes en defensa de la terra

L'art és un mitjà d'aproximació a la realitat. Les diferents expressions artístiques, ja sigui la dansa, la música, la fotografia o les arts escèniques, poden servir per prendre consciència del valor de la solidaritat, la justícia i l'ecosistema que ens

envolta. Aquest és l'objectiu d'Artboressence, una organització assembleària d'activistes que, des del Mas Sant Jaume, a Bompàs (Rosselló), promouen l'art com a vehicle per a la salvaguarda del medi, les energies renovables i la denúncia social.

Àlex Romaguera
quadernsillacrua@setmanaridirecta.info

Bompàs és una població mitjana de la comarca del Rosselló (Pirineus Orientals). Situada a la vora de la Tet, en el camí que enllaça Salses amb Ruscino, les seves 8.000 habitants gaudeixen d'un centre d'interpretació ecològic molt particular. Es tracta del Mas Sant Jaume, un recinte agrícola de 2.000 m² en el qual Artboressence desenvolupa un extens projecte pedagògic i reivindicatiu des de 2005. Aquell any, el col·lectiu mediambientalista va arranjar l'antiga granja construïda el 1903 amb l'objectiu d'oferir una "illa de l'ensenyament verda", un espai situat a les rodalies de Perpinyà que serveix de centre per tractar la natura com una eina de coneixement mutu i de comunicació crítica.

En un primer estadi, Artboressence centra la seva activitat en els tallers d'eco-jardí, mitjançant els quals les aficionades i professionals de totes les edats aprenen a plantar, a cultivar i a mantenir viu aquest entorn vegetal que concentra una gran diversitat biològica. Amb mètodes que no utilitzen productes químics ni sintètics, les persones experimenten i coneixen els ci-

cles del medi i "prenen consciència dels problemes ambientals del nostre planeta", expliquen des de l'entitat. D'aquesta manera, el Mas Sant Jaume posa en pràctica el contacte humà amb la naturalesa i interactua amb ella a partir de la construcció de caixes de compostatge, plantes aromàtiques i medicinals, nius d'insectes o hàbitats especials per a la fauna i la flora útil.

El projecte esdevé una "illa de l'ensenyament verda" per tractar la natura com una eina de coneixement mutu i de comunicació crítica

Igualment, les seves integrants posen en marxa sistemes de qualitat ambiental que adopten com a referència les energies netes i les pautes de consum justes i responsables. D'acord amb això, Artboressence desenvolupa projectes com la introducció d'un sistema fotovoltaic, l'ús del suró i la fusta

Instal·lació de Séverine Pero a la granja d'Artboressence - **Artboressence**

per revestir l'edifici o formes de ventilació i d'obtenció d'aigua calenta que li han valgut l'etiqueta d'*Effinergie*. Amb aquests aspectes, aconsegueix apropar l'individu a la consciència mediambiental i identificar-lo amb la necessitat d'un canvi de societat democràtic.

Energia humana

En el camí d'estimular la consciència ecològica, les activistes d'Artboressence organitzen visites a entorns naturals

que han inspirat diferents artistes. Per fer-ho, compten amb arquitectes i professores que guien les participants perquè entenguin la relació de l'art contemporani amb l'ecosistema, les energies renovables i altres factors derivats de la natura i del clima. És per això que el Mas Sant Jaume acull esdeveniments tan variats com presentacions de llibres, conferències, taules rodones o recitals acústics; tot amb el propòsit de potenciar les iniciatives culturals relacionades amb qüestions ambientals.

Una prova d'aquest "compromís d'educar els participants de totes les edats i condicions per protegir el medi ambient" són els seminaris i les activitats pedagògiques adreçades tant a les especialistes com al gran públic de la comarca, que inclou des de persones amb alguna discapacitat, fins a avis i àvies de residències properes i escolars que, a través del desenvolupament d'alguna creació dedicada a la natura, interioritzen el valor de la defensa del medi i la biodiversitat. Així ho va viure la mainada de l'Escola Pau Reig d'Elna durant la visita als jardins de la granja que va fer l'any passat. En aquest cas, van participar al taller d'art visual *Els elements naturals i els miralls*, com a part de la classe a la PAC (Projecte Artístic i Cultural), dirigida conjuntament pel professor i membre d'Artboressence Pascale Dequin i per Philippe Domergue, un artista dedicat a la restauració d'edificis històrics que utilitza la natura per posar en relació l'ecologia urbana amb la cultura digital.

També cal destacar la sessió que va permetre que l'alumnat de l'Escola Rio Villeneuve conegués el mosaic de capolls gegants instal·lat a la sala d'exposicions del Mas, resultat de la col·laboració d'algunes pintores, grafistes i art-ecologistes i l'entitat, que les ajuda

El Mas Sant Jaume acull periòdicament activitats per a la mainada - **Artboressence**

a organitzar les seves retrospectives. Precisament, el 17 de març, es va inaugurar l'exposició d'art contemporani dels artistes Océane Moussé (Toulouse / Berlín), Vicens Casassas (La Seu d'Urgell / Girona) i Philippe Domergue (Bompàs), que reflecteix la simbiosi entre la ciència i l'art en la lluita contra l'escalfament global. Una mostra que, en col·laboració amb l'ICES (Centre d'Aprenentatge en l'Ecologia de Muntanya), Els Isards i la Unió de productors de la vall del Rotjà, ha permès a Artboressence reivindicar la funció de l'art com a altauveu de la consciència ecològica.

Compromís militant

En tot moment, l'associació combina la formació, l'acció política i la militància cultural, uns principis que relliga amb iniciatives on floreix la necessitat de conservar la memòria i el patrimoni natural. Sense oblidar, en aquesta línia, els cursos de tai-xí i de txi-kung, amb els quals dona a conèixer la meditació psicofísica i un nou estil de vida lligat al benestar des del contacte amb la natura, les sessions de gimnàstica energètica a l'aire lliure o les xerrades al voltant de la pau i la cultura de la noviolència. Però també s'implica en les festes que tenen lloc a Bompàs, obre la granja a la mainada i posa en alerta sobre la degradació del medi o l'extermini de determinada flora o fauna a la Catalunya Nord i en altres latituds del planeta.

Així mateix, durant els seus set anys de funcionament, no hi han fal-

tat les exposicions en defensa de l'ós del Pirineu; l'adhesió a plataformes que exigeixen la substitució de l'energia nuclear per sistemes energètics no agressius; el posicionament al costat del moviment per un consum responsable i per l'aprofundiment de polítiques actives de reciclatge i, alhora, la difusió i l'aixopluc ofert a artistes que, a través de les seves instal·lacions al Mas Sant Jaume o a sales d'exposicions, adverteixen dels perjudicis que provoca l'emissió de gasos d'efecte hivernacle.

- *Artboressence aixopluga artistes que, a través de les seves instal·lacions, adverteixen dels perjudicis que provoca l'emissió de gasos d'efecte hivernacle*

- Coincidint amb la primavera, el col·lectiu comparteix un calendari molt dens d'actes per a l'educació i el foment de la biodiversitat, durant el qual organitza itineraris "pels camins de comprensió de la vida i la fertilitat del sòl". Exemples d'un compromís militant que, de la mà de les creacions artístiques, omple de contingut la defensa del desenvolupament sostenible, el reciclatge i la lluita mediambiental.

El col·lectiu decideix en assemblea l'autogestió dels seus projectes - Artboressence

'Les colibrís' sobrevolen les eleccions franceses

Aquestes setmanes, França celebra eleccions presidencials; la segona volta es dirimirà el dia 6 de maig. Més enllà de la disputa entre Nicolas Sarkozy i el socialista François Hollande, l'alarma davant el creixement del Front Nacional i el repunt de la coalició d'esquerres, destaca la irrupció del Moviment per la Terra i l'Humanisme Colibrís. En el marc de la contesa, aquesta plataforma de base horitzontal i assembleària —a la qual Arboressence es va adherir l'any 2010— reivindica la construcció col·lectiva d'una França "on la planificació dels aliments, l'habitatge, l'energia, l'economia, el medi o l'educació es defineixi des d'una perspectiva d'esquerres i alternativa".

Colibrís, que compta amb el suport d'intel·lectuals com Ed-

gar Morin, Patrick Viveret o el precursor de la Teoria del Decreixement Serge Latouche, pretén ser un "accelerador" per assolir una societat basada en l'autonomia, el cooperativisme i l'ecologia, raó per la qual ha decidit presentar milers de "candidats anònims". Persones que, sota la llegenda *Per una República de les consciències*, transmeten la voluntat d'influir políticament perquè el pròxim Elisi atengui la demanda d'unes relacions socials més humanes, justes i igualitàries. Arboressence s'ha implicat activament en aquest paraigua promotor de la democràcia directa, on també hi participen una vintena llarga de col·lectius antiracistes i pacifistes francesos, com ara France Libertés, Actes Sud, Greenpeace o Les Mouettes Vertes.

'Art & Ecologia al segle XXI': Pirineus en joc

Artboressence no resta al marge de la triple crisi econòmica, social i ambiental que assetja el planeta. La majoria de les seves accions integren el desig de convertir l'art en una eina per afrontar aquestes crisis des d'una perspectiva de canvi democràtic. Així doncs, en el marc del projecte euroregional *Pirineus: Art & Ecologia al segle XXI*, ha aconseguit una mostra d'art sobre les amenaces que suposa l'escalfament global per a l'activitat humana i pel paisatge natural, basant-se en l'axioma que "el llenguatge artístic pot contribuir a desvetllar les consciències per fer-hi front".

L'exposició acollida al Mas Sant Jaume de Bompàs reuneix creacions en dibuix, pintura, fotografia i vídeo d'algunes de les participants al primer seminare científic *Evolució del Paisatge, Canvi Climàtic i Art* que es va celebrar a Farrera el 2009. És

el cas dels catalans Edgar Dos Santos i Montse Vendrell i dels francesos Carl Hurttin i Suzanne Husky, als quals s'han afegit —per mitjà d'aportacions escrites— científics com Jaume Terrades, Iolanda Filella o Francesc Lloret.

Pirineus: Art & Ecologia al segle XXI continua desplegant-se a d'altres sales i centres d'exposicions i posa en contacte desenes d'artistes d'una i altra banda dels Pirineus, que, amb els seus treballs, expressen la necessitat de preservar el paisatge de muntanya davant la depredació de què és víctima per part de l'actual model desenvolupista. De resultes d'aquestes mostres, s'ha publicat el segon volum de la col·lecció La Llosera: *Pirineus: Art i Ecologia al s.XXI. Evolució del Paisatge, Canvi Climàtic i Art*, que recull els principals resultats científics i artístics del seminari de Farrera.

La simbiosi entre l'art i la natura busca reforçar la consciència ecològica - Artboressence

Història gravada a les parets

FOTOGRAFIA: Jordi Borràs

Hi ha vegades que la història, per molt que vulguin esborrar-la, continua gravada en pedra a les parets. Aquest és el cas, literalment, de l'antiga Vaqueria Calvet del carrer Torrijos, al barri de Gràcia de Barcelona. El rètol de l'establiment, gravat a la paret, entre els números 5 i 7, és avui l'únic record del que en el seu dia va ser la darrera vaqueria de la ciutat. Estava ubicada en un emplaçament immillorable, prop del mercat de l'Abaceria i de la Travessera de Gràcia. El seu primer propietari conegut, Antoni Calvet i Fiter, venia del Pallars i va començar a regentar-la el 1936, però es diu que el negoci és molt més antic, probablement de quan Gràcia encara era una vila independent. Així ho explica el geògraf Ricard Fernández al seu bloc *El tramvia 48* i així consta a *El gran llibre dels oficis perduts* de Jordi Pablo (Edicions 62, 2007).

Alguns dels graciencs que tenen entre 30 i 40 anys encara deuen recordar la vaqueria en ple funcionament. Els animals hi van ser fins l'any 1984: el 16 de novembre d'aquell any va deixar de funcionar definitivament com a vaqueria pròpiament dita perquè les ordenances municipals prohibien la presència d'aquesta mena de bèsties enmig de

Barcelona. Antoni Calvet va morir poc després, a l'edat de 72 anys. El negoci, però, es va reconvertir en una granja i botiga de productes làctics i va continuar, regentat pel seu fill Joan, que comprava el iogurt i la llet fresca en una vaqueria de Vic i els formatges a Sort. L'activitat comercial va cessar l'any 2009. Poc després, les portes de la vaqueria van ser segellades amb ciment armat.

És probable que la majoria de vianants que avui passen pel carrer Torrijos en direcció a les terrasses de la Virreina o comentant la darrera estrena del Verdi ignorin la història de la Vaqueria Calvet. El seu rètol gravat a la façana és el vestigi d'un barri i d'una forma de vida que es van extingint de mica en mica; les ruïnes que deixa al seu pas, un procés de gentrificació que ha convertit un dels barris populars de Barcelona en un paradís per a turistes utilitzats i joves d'impostada modernitat. Està tot perdut, diran alguns. No ens resignem, però. Mirem-nos la vida amb certa perspectiva. Potser d'aquí 100 anys, en alguna revista alternativa, llegireu algun text semblant a aquest sobre, per exemple, l'última botiga de disseny i tendències de Gràcia. La història és molt capriciosa.

Roger Palà

observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Cubainformación critica el reportatge del programa de televisió 'Salvados' sobre les reformes a Cuba

El portal Cubainformación.tv, impulsat pel Moviment de Solidaritat amb Cuba, ha criticat de forma integral el programa *Salvados* de la Sexta, després que aquest emetés un reportatge sobre el procés de canvis econòmics que s'estan duent a terme a Cuba. Sota el títol *Recortando la Revolución*, el programa dirigit per Jordi Évole feia una comparativa gairebé constant entre les retallades que s'estan promovent a l'Estat espanyol i el procés que viu l'illa caribenya. De fet, la web del programa assegurava: "Algunes de les mesures cubanes són obertament capitalistes, com la possibilitat d'obrir negocis privats o la compravenda de cases i cotxes". Per contra, Cubainformación considera que aquest plantejament està "descontextualitzat", ja que, a Cuba, es pretén "retallar l'aparell burocràtic estatal" amb

l'ajuda de la "reubicació laboral de les treballadores i la creació d'ocupacions alternatives" i no pas una "retallada de la despesa social: educació, cultura o assistència social". A més, el portal destaca que a Cuba "no es permet l'acumulació de tipus capitalista" en els negocis particulars i que "el gruix de l'economia continua en mans de l'Estat".

"A Cuba, es pretén retallar l'aparell burocràtic i no la despesa social"

Per altra banda, Évole plantejava que "potser hi hauria ganes de muntar alguna mobilització davant les mesures d'austeritat", fent

al·lusió a la suposada falta de democràcia a Cuba. La web considera que aquest enfocament és "absurd", sobretot perquè la població ha "proposat i debatut els canvis a través de milers d'assemblees", que han comptat amb la participa-

ció i la implicació de "prop de nou milions de persones".

L'altre punt conflictiu té relació amb l'aspecte religiós. L'equip de *Salvados* va acudir a la parròquia de Santa Rita per parlar de la persecució que hauria patit la po-

blació catòlica. Cubainformación explica que aquest és l'indret on es reuneix el grup opositor Damas de Blanco, que a l'illa "sempre hi ha hagut llibertat de culte" i que l'enfrontament entre la Revolució i l'Església catòlica sorgeix arran del suport d'aquesta darrera "a la dictadura de Batista i les elits econòmiques". Una altra aportació curiosa que fa el portal web és que el suposat "indignat" -terme que utilitza la Sexta- de la plaça de la Revolució, que assegurava que el govern feia desaparèixer la gent que protestava, ja havia sortit en un programa del canal internacional Miami Univisión sobre la visita del papa a Cuba i que "podria estar buscant fons econòmics" de l'anticastisme o "propiciant que se'l declarés opositor per poder emigrar als Estats Units". REDACCIÓ

TELEVISIÓ

La Xarxa Audiovisual Local aprimarà un 30% el seu pressupost per "potenciar els mitjans locals"

El consell d'administració de la Xarxa Audiovisual Local (XAL) ha aprovat una retallada d'un 30% en la licitació dels mitjans que en formen part: la Xarxa de Televisions Locals (XTVL), l'agència de notícies XN i el seu diari digital *Lamalla.cat*. Segons el comunicat enviat a aquesta setmana a la plantilla, l'empresa -que depèn de la Diputació de Barcelona- ha iniciat una "racionalització de l'estruc-

tura", d'acord amb el procés de potenciació del vessant productor de les televisions locals. Suposarà unir les redaccions de la XTVL i *Lamalla.cat* en una sola i apostar per "una opció multiplataforma i multimèdia".

A falta de concretar els detalls, a dia d'avui, la mesura suposarà reduir -com a mínim- la redacció d'informatius de la XTVL i *Lamalla.cat* de vint-i-sis a dotze persones. També afectarà directament

altres departaments com el de producció o documentació, que passaran de tres membres a una sola persona. Pel que fa als informatius en directe (*Al dia migdia*) o les retransmissions esportives (*XS Esports*) que oferia la XTVL via satèl·lit, seran suprimides per evitar costos d'emissió. També caurà l'informatiu matinal *El Dia* a la COM.

La reducció dràstica del pressupost, que disminueix fins a 1,8

milions d'euros, s'emmarca dins les polítiques de retallades dels mitjans públics impulsades per CiU i el PP a la Diputació de Barcelona. Aquesta estratègia no només ve propiciada per la conjuntura econòmica, sinó que afavoreix clarament les reivindicacions dels mitjans privats, que titllen de competència deslleial els mitjans públics i obliden la tasca social que fan, sobretot en l'àmbit local. Aquesta és la reta-

llada més dura de la XAL dels dècades últims anys, després de la reducció de personal i de sous de l'any 2011. Durant les properes setmanes es concretaran els detalls de l'aplicació del nou pla estratègic i els noms i cognoms de les persones acomiadades. La licitació publicada per la Diputació es concretarà a principis de juny i suposarà el manteniment de l'activitat de la XAL fins a finals de 2012. REDACCIÓ

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.

Lacutata invisible
- cooperativa autogestionària -
AQUEST SANT JORDI,
VINE A DONAR UN COP D'ULL!
NOVETATS EN NARRATIVA EN CATALÀ,
TEMA CRÍTIC I
PÀSOS CATALANS
Ringo, 16. Baixos
Barcelona - 08014
Telf. 93-298 99 47
lacutatainvisible@p4p.org

productes de la terra
El portal de venda de productes dels PPCC
www.productesdelaterra.cat

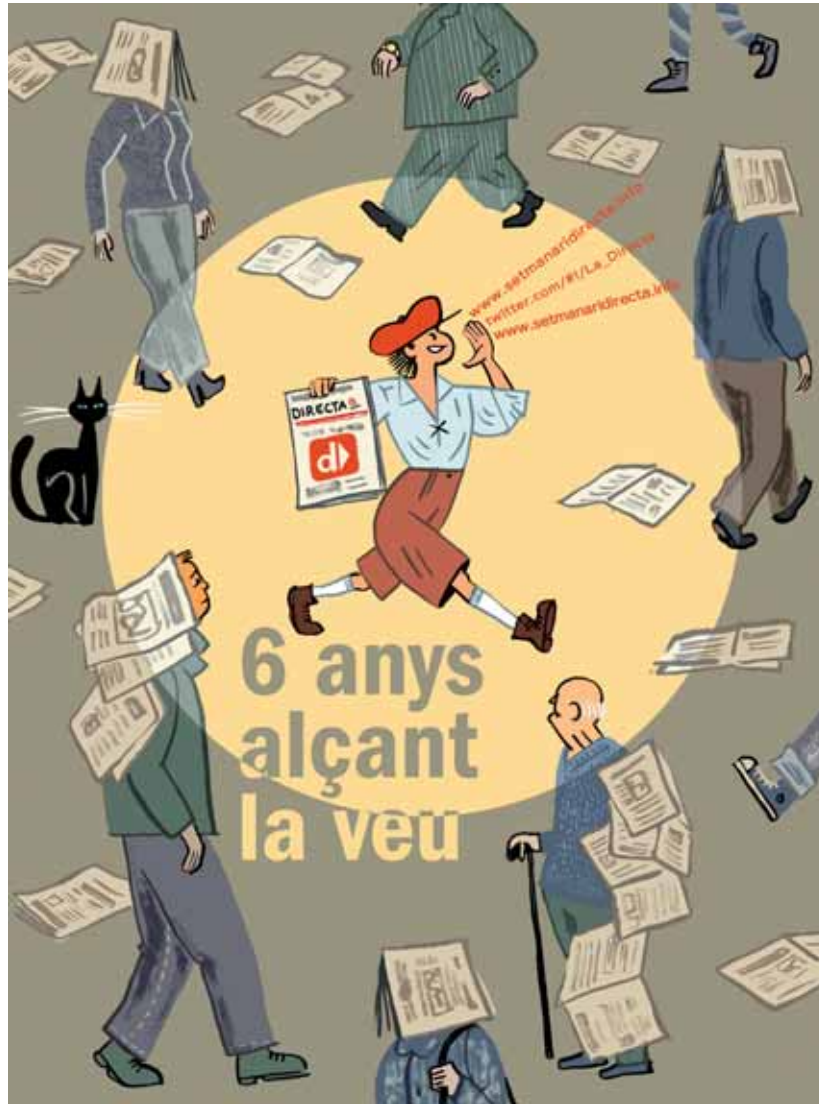
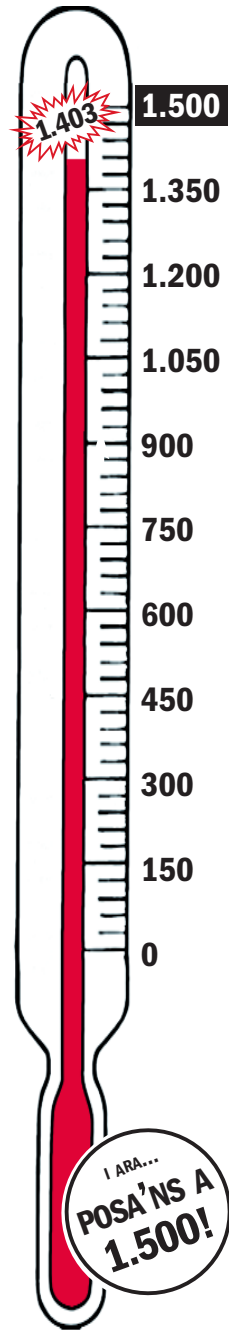
Cooperatives de Treball de Catalunya
Som a Sants,
al servei
de les cooperatives
c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativest treball.coop

Diagonal
LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO
SUSCRÍBETE DESDE 25 €

disco 100

. SUBSCRIPTÒMETRE

ATENCIÓ: OFERTA AMPLIADA FINS EL 30 D'ABRIL:
Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M LES 10 PRIMERES EL TINDRAN DE FRANC
 *NOMÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS *MÉS DESPESES D'ENVIAMENT SI N'HI HA

. PUNTS DE VENDA

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233.
EIXAMPLE: Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coop57 · Premià, 15. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cánoves, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicflia, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **SITGES:** Quiosc Can Jorner · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Nom..... Cognoms..... Edat.....
 Adreça.....
 Població..... Codi Postal.....
 Correu electrònic..... Telèfon.....
 Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros
 Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés
 []
 *Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any
 Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa
 Com has conegut la Directa?.....

PAÍS BASC · EGIARI ZOR EXIGEIX LA REPARACIÓ DE LES PERSONES AFECTADES PER LA 'GUERRA BRUTA'

Clam per la justícia i la memòria de les víctimes dels crims d'Estat

Àlex Romaguera
Barcelona

El 25 de juny farà 22 anys que Susana Arregi va ser trobada morta a la Foz de Lumbier. Igual que el seu company Jon Lizarralde, jeia entre els arbres del riu Irati amb un tret al cap. Segons la versió oficial, les dues activistes d'ETA havien pres la decisió de suïcidar-se després de veure's rodejades per una patrulla de la Guàrdia Civil que rastrejava la zona, si bé les seves companyes i familiars van assegurar que les membres del Comando Nafarroa havien estat torturades i executades pel grup d'agents allà mateix. German Rubenach, l'únic supervivent de la batuda policial, també va oferir aquest relat, tal com recull l'emotiu assaig *Foz de Lumbier. Antecedent y crónica de unas ejecuciones*.

Per Egiari Zor, la recopilació de tots els casos ha d'ajudar al "reconeixement de les víctimes de la repressió"

Susana Arregi va ser recordada pel seu germà Karmelo el diumenge 22 d'abril, durant l'acte que es va celebrar a la Casa de Cultura d'Egia (Donosti) per presentar Egiari zor (Deute amb la Veritat), una plataforma nascuda amb l'objectiu de reivindicar la memòria de les persones basques represaliades en accions de guerra bruta per part dels estats espanyol i francès. Entre les víctimes mortals, que segons la fundació Euskal Memoria s'eleva a 474 des de l'any 1960, també s'hi compten Xabier Galdeano, conegut periodista i directiu del diari *Egin*, metrallat el 1985 per un escamot del GAL en plena voragine d'atemptats contra militants destacades de l'independentisme basc, o el jove Igor Angulo, el cos sense vida del qual va aparèixer a la presó de Cucuena l'any 2006, mentre complia condemna per un delictes de pertinença a banda armada. També aleshores, les autoritats penitenciàries es van limitar a dir que el veí de Barakaldo s'havia llevat la vida penjant-se de la finestra de la seva cel·la

El cas de Jon Anza s'afegeix a la llarga llista de víctimes de la violència d'Estat

amb els cordons de les sabates. La família va rebutjar aquesta versió des del primer moment i va assegurar que Igor mai no hauria pres aquella decisió.

En el transcurs de l'acte de Donosti, les famílies de Galdeano i d'Angulo van compartir escenari per reivindicar la memòria de tots dos i la necessitat de reconèixer les seves morts com a conseqüència de la violència d'Estat practicada durant aquestes cinc dècades de conflicte.

Patiment compartit

Egiari zor neix amb el repte de reconèixer les persones que han mort o han resultat ferides, torturades, empresonades i amenaçades en el marc de la guerra bruta protagonitzada al llarg del contenció basc. Sota aquest paraigua, s'hi inclouen activistes desaparegudes en atemptats comesos pels GAL i altres grups parapolicials, persones afusellades a les darreries del franquisme (com és el cas de Txiki o Otaegi), jovent apallissat durant arrestos arbitraris, estudiants a qui el feixisme va gravar l'esvàstica o persones de procedència diversa

que han passat el calvari de la vexació física o psíquica als soterranis de l'Audiència Nacional. Un trencaclosques de perfil heterogeni que, amb resultats diferents, conforma el relat més dramàtic de la violència d'Estat, de la qual la nova plataforma vol saber tota la veritat, a fi de "fer justícia com a contribució a la pau". Així ho van expressar els oradors de l'acte, per qui la recopilació de tots els casos ha d'ajudar al "reconeixement de les víctimes de la repressió", però també a fer que "els autors d'aquestes agressions assumeixin la seva responsabilitat".

En aquest calidoscopi, també es va fer referència a l'històric dirigent d'Herri Batasuna Santi Brouard, assassinat a la seva consulta mèdica el 20 de novembre de 1984, i a Josu Muguruza, víctima d'un tret mortal la vigília de prendre possessió com a diputat *abertzale* a Madrid, just cinc anys després. Sense oblidar el militant independentista Josu Zabala Basajuan, el cadàver del qual va ser trobat el 3 març de 1997 amb un tret al pit; José Luis Geresta, trobat el 20 de març de 1999 als afores d'Errenteria

(Biskaia) amb una bala a la temple, una mort que algunes veus van atribuir a les forces policials espanyoles; la jove Oihane Errazkin, trobada sense vida al centre penitenciari de Fleury-Merogis (París) el 7 de juliol de 2004, tres anys després d'ingressar-hi, o Jon Anza, el refugiat guipuscoà aparegut mort a l'hospital de Tolosa de Llenguadoc el 12 de març de 2010, després d'haver desaparegut un any abans. "De la mateixa manera que entenem la sensibilitat de qui ha perdut un familiar per efecte de la lluita armada", afirma el manifest d'Egiari Zor, "exigim respecte cap al nostre patiment i cap a la memòria de les persones afectades per la violència dels estats".

Veritat completa

L'aparició d'Egiari Zor, doncs, s'inscriu en l'intent de guarir les ferides que han esquitxat el conjunt de la societat basca. "Sense distincions ni equiparacions, ja que no reclamem l'anivellament entre persones colpejades per les diferents violències", subratllen des de la plataforma. No obstant això, "sí que creiem que, davant una vulne-

ració igual, el reconeixement i la reparació han de ser idèntiques". Un principi a partir del qual la nova entitat pretén guiar la seva activitat pública, que, lluny de limitar-se a enumerar les víctimes, té com a objectiu "denunciar la impunitat, assenyalar els responsables i escriure l'autèntica veritat". És per això que, entre altres asseveracions, l'acte de Donosti va palesar el "rebuig" a la Ponència de Víctimes d'Excessos Policials impulsada pel parlament de Vitòria, perquè entenen que "se sustenta en la retòrica de vencedors i vençuts i en sofriments de primera i de segona".

Lluny d'aquesta perspectiva esbiaixada i parcial que -segons les víctimes- representa el relat oficial, Egiari Zor planteja la construcció d'una "veritat completa" que, com s'ha bastit a Irlanda del Nord o es va fer a Sud-àfrica després de l'Apartheid, s'articuli sobre una comissió independent basada en la justícia internacional i els drets humans. I és que, segons les familiars i amigues de Susana Arregi, Igor Angulo, Santi Brouard i moltes altres, "la reparació i la justícia han d'anar unides entre si".

XILE · MOVIMENTS SOCIALS D'ARREU DEL PAÍS EXIGEIXEN CANVIS EN EL MODEL SOCIOECONÒMIC HERETAT DE LA DICTADURA

La població de la Patagònia aconsegueix que Sebastián Piñera l'escolti

PERIÓDICO EL CIUDADANO

La 'Marcha por los 22 patagones' va anar fins a la capital per negociar directament amb el president

PERIÓDICO EL CIUDADANO

La regió d'Aysén ha viscut una repressió sense precedents els darrers mesos

Cira Crespo
Ancud

Des de fa mesos, el territori xilè està vivint una sèrie de mobilitzacions que apunten cap a una mateixa direcció: la reforma dels fonaments socioeconòmics del país. L'últim focus d'atenció és a la Patagònia xilena, a la regió d'Aysén. Enmig d'una forta escalada de violència entre la població i la policia militar, les dirigents de les protestes van marxar cap a Santiago de Xile per reprendre les negociacions sense intermediació, directament, amb el president Sebastián Piñera. Durant les converses cara a cara, les persones mobilitzades van aconseguir que es retessin les denúncies contra 22 encasades de manera exemplar i garantir el compliment de certes demandes relatives a impostos i a l'augment de les ajudes socials.

El 3 de febrer, un grup de gent que es dedica a la pesca artesanal, càrrecs electes municipals i veïnat de la regió d'Aysén es van reunir a la capital, Coyhaique, amb diverses organitzacions socials i sindicals. L'objectiu era formar un moviment territorial de caire transversal, les demandes del qual es van plasmar al manifest titulat *El teu problema és el meu problema*. La població demana millores en educació i sanitat,

una rebaixa del preu dels carburants, la millora dels salaris o la possibilitat de convocar referèndums vinculants. El moviment va aconseguir un suport molt ampli, en part, gràcies a l'heterogeneïtat de les demandes.

Davant d'això, el govern xilè, des del primer moment, va mostrar una doble cara. Per una banda, considerava que les demandes eren legítimes i s'avenia a negociar; per l'altra, exhibia una repressió sense precedents a la zona. Les forces especials dels *carabineros* -la policia militaritzada- es van desplegar pels carrers de Coyhaique. Es van viure episodis d'assalts a domicilis, detencions violentes i indiscriminades -es van comptabilitzar quatre ferides de balins a la zona ocular-, un nivell de violència desconegut per la població de la zona i només comparable a la repressió que reben quotidianament les regions maputxes.

El veïnat va respondre tallant carreteres i camins amb la col·laboració massiva de grups de transportistes. El bloqueig va fer que el govern cedís i que s'iniciés un procés de negociació, però, paral·lelament, hi va haver un augment de la pressió repressiva: van enviar 300 nous efectius a la zona i, en virtut de la llei de Seguretat de l'Estat (un instrument de repressió ideat sota la dictadura d'Augusto Pinochet), van enca-

usar 22 persones de manera exemplar. Entre elles, hi figuraven mestresses de casa, integrants de la comunitat maputxe o gent pescadora, que van ser acusades d'instigar o promoure actes vandàlics. Finalment, les dirigents de les protestes es van fer escoltar a Santiago de Xile, però, la sensació que es viu al país és que això no ha fet més que començar. A les zones mineres del nord, la població es mobilitza per exigir que els beneficis de l'extracció del coure reverteixi en el benestar de la regió.

La protesta va anar adquirint cada cop un caire més massiu i la societat li va donar un suport majoritari

La flama es va encendre l'any passat, quan l'estudiantat va sortir al carrer. La protesta va anar adquirint cada cop un caire més massiu i la societat li va donar un suport majoritari. Volien educació pública de qualitat, però van anar més enllà. Potser per això, les protestes van durar tot el curs i, ara, quan tot just

ha començat l'any lectiu, repensen i preparen la manera de continuar la lluita. Les estudiants no van aconseguir cap de les demandes que proposaven, però sí una gran fita: generar la motivació necessària perquè la gent sortís al carrer. Les marxades d'estudiants van donar energia a d'altres agents socials i les regions que se sentien menystingudes van alçar la veu.

L'herència liberal de Pinochet

Amb la pujada al poder d'Augusto Pinochet, Xile es va convertir en el camp d'operacions ideal per a l'aplicació del neoliberalisme salvatge que promulgaven els teòrics nord-americans. Com il·lustra molt bé Naomi Klein al seu llibre *La doctrina del xoc*, el model xilè és paradigmàtic en aquest sentit. Quan la feina ja estava feta, els engranatges en marxa i l'Estat desmantellat, llavors va ser possible implementar una democràcia. Els governs democràtics, tot i que sempre es van enquadrar dins l'ideal socialdemocrata, no van fer canvis substancials en el model. Avui dia, les xifres fredes fins i tot podrien donar una mica la raó als economistes. Tenen un nivell d'atur que se situa al voltant al 8% i el nivell de vida general ha crescut (es calcula que des de 1989 la renda *per capita* s'ha duplicat arribant a superar els 10.000

dòlars el 2011). Però, si mirem una mica més de prop aquestes dades, la cosa canvia. La majoria de la població viu fent fenies precàries que no li permeten anar més enllà del salari mínim (300 euros al mes), cosa que obliga moltes persones a tenir més d'una feina. Els serveis bàsics estan privatitzats i això fa que, per exemple, una família que vol dur el seu fill a la universitat o tenir una sanitat digna hagi d'endeutar-se. El desnivell entre la gent rica i la pobra impressiona. Un país que només té disset milions d'habitants ha aconseguit col·locar tres homes a la llista de les persones més riques del món. Com deia Rodrigo Márquez, investigador del Programa de les Nacions Unides pel Desenvolupament (PNUD), sobre l'índex de Desenvolupament Humà de 2010: "Si es calculés l'impacte de la desigualtat, Xile perdria un 19% del seu valor a l'índex i cauria deu punts en la classificació internacional. Una desigualtat que, en aquest cas, no només es mesura en els ingressos, sinó en les possibilitats en educació i salut". I aquestes desigualtats no només afecten l'àmbit social, sinó també el territorial, perquè Xile és un dels països més centralistes d'Amèrica i hi trobem regions oblidades pel govern central que funcionen com grans o patis del darrere de Santiago de Xile.

lite raldia
12
L'Euskal Herria d'avui, en la literatura

ABRIL

12 | Sexual Herria, Itziar Ziga | Presentació de llibre | [caq]

13 | Hitzan Kutxa eta Manual Literaturazkoa, Jon Eiorri | Presentació de llibre | [cat]

14 | La Barcelona Prodigiosa - La ciutat d'Eduardo Mendoza | Ruta Literària | [cat]

18 | Kanonaren gaineko nazioaz, Ibai Atutxa | Presentació de llibre | [cat]

19 | La importància de no ser franc. Hasier Etxeberria | Xenada | [caq]

19 | Literatura i televisió | Taula rodona amb Aritz Galarraga, Beñat Sarasola i Hasier Etxeberria | [caq-cat]

MAIG

4 | Utopia basca i escriptura | Taula rodona amb Mariasun Landa, Arantxa Urretabizkaia i Miren Agur Meabe | [caq]

5 | Haragizkoa | Espectacle de paraules, música i imatge amb Raita Ruada, Edorta Jimenez, Joseba Sarrerenbeia i Jame Nieto

20 | Conta-cortes | [cat-eus]

23 | Sant Jordi | L'Euskal Etxea a les rambles

26 | Lo que dije y digo, Mariano Ferrer | Presentació de llibre | [caq]

26 | Zait | Cortes musicals | [eus]

10 | Cramond Island | Presentació de còmic | Irus Zuberio | [caq]

12 | ds | 21h | Euskal Etxea | Bertso ataria | Igor Elorza eta Agin Rezola | [gajartzalze Jone Uribe]

euskal etxea

www.literaldia.com

L'ARGENTINA · DURANT TRETZE ANYS, REPSOL ES VA ENRIQUIR EXTERNALITZANT BENEFICIS I GENERANT PASSIUS AMBIENTALS

Repsol, una dècada d'espoli i contaminació

Marc Gavalda
Buenos Aires

L'expropiació sobtada que ha fet el govern argentí de les accions que Repsol tenia a YPF ha generat una allau de posicionaments de càrrecs públics, espanyols i europeus, en defensa d'una companyia suposadament espanyola que hauria fet un gran esforç inversor al país. En canvi, escassegen les valoracions sobre els impactes socials i ambientals generats per una empresa que s'alimentava de l'economia argentina amb la complicitat, fins fa ben poc, d'unes autoritats molt clientelistes respecte als interessos de la companyia.

Repsol es va dedicar a vendre jaciments d'YPF i a transferir propietats a Repsol Espanya durant mesos

Repsol va adquirir Yacimientos Petrolíferos Fiscales (YPF) en un context de corrupció generalitzada, durant el mandat de Carlos Saúl Menem, artífex del desballestament estatal que va privatitzar la majoria de les empreses públiques a preu de ganga. Amb el suport de la diplomàcia espanyola, rei inclòs, es van crear les condicions per malvendre una companyia petrolera que destinava els seus beneficis a sostenir la renda nacional i a ampliar les reserves per al país. Tot i que es difamava YPF i es deia que era "l'única petrolera del món que genera pèrdues", l'empresa mantenia els ferrocarrils, construïa carreteres, etc. Els darrers anys, YPF es va dedicar a ampliar reserves comprant accions de companyies d'altres països. Un any abans de la privatització, YPF tenia unes reserves provades de 2.681 milions de barrils de petroli, que representaven el 44% de les reserves de petroli de l'Argentina i el 33% de les de gas. Operava a jaciments situats als Estats Units, Veneçuela, el Perú, la Guaiana, l'Equador i Indonèsia i participava en el consorci que va privatitzar la meitat dels jaciments públics bolivians l'any 1995.

La presidenta Cristina Fernández de Kirchner anuncia l'expropiació d'YPF

Arribar i moldre

L'abril de 1999, Repsol va llançar una OPA a YPF a la borsa de Nova York per la suma de 15.000 milions de dòlars, en un moment en què el barril costava quinze dòlars (avui en costa 120). En la valoració, la consultora Merrill Lynch va reduir deliberadament un 30% la seva estimació de les reserves explotables, amb l'objectiu de retallar el valor de l'empresa abans de la venda. Durant la transacció, es van lliurar il·legalment les accions que tenia la plantilla d'YPF de la seva empresa, fet que va motivar un judici històric, impulsat pels milers de famílies afectades, que encara esperen cobrar allò que era seu. D'altra banda, diversos economistes han denunciat, després d'analitzar la balança de pagaments de 1999 elaborada per la Direcció de Cuentas Internacionales, que els diners oferts "no es van ingressar -almenys en aquesta magnitud- al país".

Durant els primers mesos, Repsol va imitar el procés seguit per la seva homòloga Iberia en la privatització d'Aerolíneas Argentinas i es va dedicar a vendre jaciments a d'altres companyies i a transferir la propietat de les àrees del Perú, l'Equador i Veneçuela a Repsol Espanya. Així, els impostos generats es van transferir a l'Estat espanyol i no a l'Argen-

tina. També a l'Argentina, Repsol va vendre diferents concessions a empreses com ENAP (Xile) i British Petroleum i, d'aquesta manera, va generar diners en metàl·lic pel treball fet anteriorment per YPF.

Generadora d'aturats

Encara que Repsol presumeix d'haver augmentat la plantilla fins a més de 13.000 persones, abans de la privatització, YPF comptava amb 55.000 treballadors. Només a les poblacions de Mosconi i Cutral Co, els acomiadaments arran de la privatització sumaven més de 10.000 persones. De fet, el moviment *piquetero* va néixer en aquests pobles desnonats. En aquest sentit, és històrica la resistència protagonitzada per les famílies dels treballadors petrolers, que van tallar les rutes amb l'anhel de recuperar la seva feina. A la Patagònia, la repressió per l'ocupació de la refineria d'YPF a Cutral Co va tenir conseqüències mortals. També a Mosconi i Tartagal, a la província de Salta, els anys 2000 i 2001, l'exèrcit va reprimir diversos talls de ruta davant les portes de la planta de Repsol i va causar, almenys, cinc morts, entre elles, la d'Aníbal Verón i la de Carlos Santillán. Que donarien nom a grups *piqueteros* nascuts mesos després al caliu de la revolta provocada pel Corralito.

Algunes poblacions portuàries de Santa Cruz com Las Heras i Caleta Olivia també van sofrir la repressió i l'empresonament de persones que treballaven a les petroleres que es van mobilitzar per recuperar els seus llocs de treball el 2004.

Els passius ambientals

El govern argentí fa bé de quantificar detingudament els passius ambientals que Repsol deixa al país. És la cirera enverinada del pastís dels hidrocarburs. Si més no, a la regió que envolta el megajaciment de Loma de la Lata, a Neuquén, on fa anys que se sap que les aigües freàtiques estan contaminades. Precisament, aquest jaciment és el que va generar més plusvàlues per a Repsol, ja que, quan hi va arribar, hi va trobar les reserves de gas més importants del continent. L'any 1999, només Loma de la Lata proveïa la meitat de la producció de petroli argentí i el 60% del gas. L'any 2001, disset anys abans que expirés la concessió, va aconseguir arrencar una pròrroga fins a l'any 2027. Segons fonts de la secretària d'Energia de la província de Neuquén, "va ser una situació totalment irregular, feta a porta tancada i evitant l'obligatòria avaluació econòmica i de reserves". Segons diverses analistes, el motiu real de l'expropiació d'YPF és, en

part, la concessió de Loma de la Lata, el jaciment de gas de pissarra més gran del món. Just ara, dècades després del seu inici, el govern comença a tenir en compte el conflicte per la salut ambiental de les comunitats maputxes, que han quedat encerclades a l'interior d'aquest camp petroler.

L'any 2002, les comunitats Paynemil i Kachipayiñi, acorralades i contaminades per l'entramat de centenars de pous, ja van presentar una demanda civil de 445 milions de dòlars per exigir la reparació dels danys causats a la salut, el medi i la cultura. No en va, acumulen fins a 30 metalls pesats diferents a la sang i presenten nivells exagerats de mercuri, cadmi i plom a causa de la condensació de gasolina als nivells freàtics de l'aigua que consumeixen les persones i els animals. També a la veïna població d'Añelo, s'han evidenciat quadres epidemiològics severos per la contaminació del servei d'aigua pública. A la mateixa província, altres comunitats maputxes denuncien no només la invasió dels seus territoris amb la perforació de pous de petroli i de gas, sinó també la plantació d'espècies exòtiques a la serralada andina per obtenir crèdits de carboni.

Els passius ambientals són la cirera enverinada del pastís dels hidrocarburs

Després de tretze anys a l'Argentina, Repsol ha acumulat denúncies per contaminació a d'altres províncies: per la pol·lució de sòls i la crema de residus tòxics a la refineria de Luján de Cuyo; per les perforacions a la Reserva Ramsar de Llancanelo; pels vessaments a les terminals exportadores de Caleta Olivia i Caleta Córdova; per les 1.700 piscines de residus no tractats a Santa Cruz, o pels conflictes a comunitats guaranis i matacos de la província de Salta. Són arguments ambientals que, un cop quantificats els costos de reparació, abarataran l'expropiació d'YPF.

Traços sobre el silenci i l'horror

Danzig Baldaev publica 'Drawings from the Gulag' i Natacha Bustos i Francisco Sáez editen 'Chernóbil- La zona', dos còmics sobre excessos comesos per l'Estat soviètic

El còmic i les novel·les il·lustrades han deixat de ser només aquelles publicacions que servien per entretenir i fer passar una bona estona a persones grans i petites a través de l'humor i els gags. Durant els darrers anys, hem pogut veure que un gran nombre de dibuixants i d'autores han optat per utilitzar les vinyetes com a elements de denúncia social, amb un enfocament i una presentació de les històries que adquireix el rang de document periodístic. Els darrers exemples d'aquesta tendència són les novel·les gràfiques *Drawings from the Gulag* (Els dibuixos del Gulag), de Danzig Baldaev (1925), i *Chernóbil- La zona*, de Francisco Sáez i Natacha Bustos. Es tracta de dos llibres que ens parlen d'esdeveniments històrics que van ocórrer a l'antiga URSS, un Estat que es va caracteritzar pel seu hermetisme i pel totalitarisme practicat pels seus mandataris. Sobre aquests fets va caure un tel de silenci i de maquillatge que va desvirtuar i ocultar el que va passar realment.

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

El còmic de Baldaev s'ha convertit en un dels pocs documents gràfics que existeixen sobre els gulags, els camps de concentració creats a partir de l'any 1918 i controlats per part de la policia secreta soviètica. Els gulag van ser centres de detenció i de treballs forçats on es van tancar les persones que eren preses polítiques i les enemigues de l'Estat soviètic. Baldaev, que coneix a fons els centres de reclusió de l'antiga URSS i que va ser tancat en un hospici pel simple fet de ser fill d'un sociòleg que va ser declarat *enemic del règim*, ha creat una obra que gira al voltant de l'hiperrealisme i que descriu a fons, sense floritures ni metàfores, les condicions de vida inhumanes que van haver de suportar les persones que van ser condemnades a roman-

Els presos comuns gaudien de privilegis, com jugar a les cartes

dre als gulag. Amb un total de 130 dibuixos, que ens recorden una a una i que no presenten núvols (el text se situa a sota de cada vinyeta com si fos un peu de foto i no apareix com un diàleg, sinó com una descripció periodística de les imatges i dels fets històrics). Baldaev ens explica el reguitzell de tortures i maltractaments que es van viure en aquests camps. Cal assenyalar que les preses polítiques van haver de suportar una doble càrrega, ja que van patir la pressió de les carcelleres i de les preses comunes, que gaudien d'un *status* més elevat, tenien certs privilegis i podien aplicar càstigs a les companyes de reclusió.

Drawings from the Gulag és un còmic que es podria titllar com a no apte per a persones sensibles, ja que les tortures i les execucions s'hi plasmen amb tota mena de detalls. Es tracta d'imatges que no són agradables, però que cal fer públiques i transmetre per recordar que les dictadures i les persones poderoses sempre han intentat instal·lar un tel de secretisme que tendeix a presentar els seus crims com a fets que mai no han passat o com a exageracions. Algunes de les escenes dibuixades

per Baldaev il·lustren, per exemple, els mateixos presos introduint cadàvers (que només són pell i os) a l'interior d'un forat que han fet al gel sota la mirada atenta dels vigilants; una violació massiva de dones per part dels

'Drawings from the Gulag' és un còmic no apte per a persones sensibles, ja que les tortures i les execucions s'hi plasmen amb tota mena de detalls

presos comuns; presos comuns que assassinaven un pres polític posant-li una escarpa dins la boca i picant amb un martell; els carcellers executant persones de nacionalitat no russa (però que vivien a l'URSS) d'un tret al cap, i un pres comú que talla el cap a un altre pres amb una destreal.

Les preses polítiques i les dones no russes eren utilitzades com a esclaves sexuals

'Санитарный отстрел' работниками НКВД партийных и др. кадров национальных республик СССР...

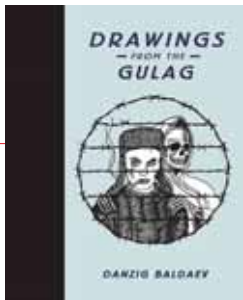

En els anys del stalinisme es produïen periòdicament, amb l'objectiu de prevenir l'aparició d'un nacionalisme entre els pobles de les repúbliques nacionals de la URSS, execucions de preses polítiques, treballadors i creadors artístics. Els soldats sovietics, sovint amb armes de foc, executaven aquests individus sense cap mena de cerimònia, simplement els colpejaven amb un tret al cap, i els seus cossos eren enterrats a les fosses comunes.

Les persones assassinades eren enterrades a les fosses comunes

Després de la Segona Guerra Mundial, Baldaev va treballar en una presó per a presos comuns i va començar a confeccionar la seva obra *Russian Criminal Tattoo*, que ha quedat recollida en tres volums. El dibuixant va recórrer l'URSS i va re-

copilar els tatuatges de la població reclusa. Són il·lustracions que amaguen un codi força sofisticat: els dibuixos als artells servien per comptar les condemnes anteriors i els rostres de Lenin, Stalin i Marx servien perquè cap policia no s'atrevis

Drawings from the Gulag

Danzig Baldaev
Editorial Fuel Publishing, 2011.
Pàgines: 240

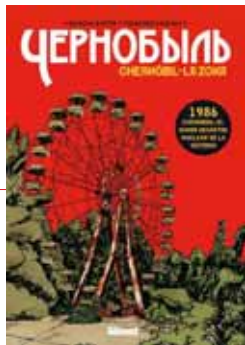
a colpejar aquelles zones del cos que lluien les cares dels tres personatges històrics. Durant les seves visites a les presons soviètiques, Baldaev va poder sentir nombroses històries relacionades amb els primers anys del gulag de la mà de les preses, però no les va publicar perquè encara no havia caigut l'URSS. L'autor va amagar aquests dibuixos brutals i ara els fa públics en aquest llibre de 240 pàgines que ens recorda que, en la majoria dels casos, la gent poderosa sempre amaga la seva cara més salvatge.

25.000 anys de contaminació

El reactor IV del complex nuclear de Txernòbil va explotar el 26 d'abril de 1986, pocs anys abans del desmantellament de l'URSS. Per culpa d'aquest accident, minimitzat per les autoritats soviètiques, es van llançar 50 tones de material radioactiu a l'atmosfera, milers

Els ancians, amb l'explosió del reactor, veuen com les seves vides queden distorsionades del tot

Chernóbil - La zona

Guió: Francisco Sánchez / Il·lustracions: Natacha Bustos
Editorial Glénat, 2011.
Pàgines: 188

d'infants van emmalaltir de càncer i la zona on hi havia la central registrarà contaminació durant els propers 25.000 anys. El so de l'explosió del reactor va precedir el silenci i la desolació que va inundar la ciutat ucraïnesa de Pripjat -de 47.000 habitants i situada a tres quilòmetres de la central- i els pobles propers. Tota la població, prop de 300.000 persones que no van ser informades de la gravetat de la catàstrofe, va ser obligada a abandonar casa seva i la seva vida i a marxar de l'indret amb la promesa que hi podrien tornar al cap de pocs dies. Són 170.000 quilòmetres quadrats de terra que ja no es poden habitar, un territori que s'ha convertit en el símbol de l'apocalipsi. Avui, al voltant de 300 persones d'edat avançada malviuen a la zona de Txernòbil i mengen els productes que surten d'una terra radioactiva.

La novel·la gràfica de Natacha Bustos i Francisco Sánchez, que han visitat la zona de Pripjat per fer el còmic, comença amb el retorn de dues persones ancianes a la granja on havien viscut durant tota la vida. Es tracta d'un home i una dona que preferixen fer front a la radioactivitat i poder viure allà on van forjar les seves vides i la seva família. *Chernóbil - La zona* ens explica la història de tres generacions d'una mateixa família -les peripècies de l'avi i l'àvia, el pare i la mare i la mainada- que van veure que les seves vides quedaven condicionades per sempre més per un accident que va mostrar al món que l'energia nuclear pot destruir

Pyongyang

Guy Delisle, 2003.
Astiberri Ediciones, 2007.
Pàgines: 182

tot el que ens envolta. Les pàgines d'aquesta novel·la gràfica, que adquireixen el rang de crònica periodística i que són totalment fidels als fets ocorreguts aquell mes d'abril, utilitzen el recurs de l'expressionisme per plasmar en imatges la gravetat de l'accident i la manca d'humanitat d'unes autoritats que van ocultar informació a la població. Aquesta manca de transparència apareix al final del

'Chernóbil - La zona' adquireix el rang de crònica periodística i és totalment fidel als fets ocorreguts el mes d'abril de l'any 1986

llibre, quan els néts de la parella d'avis (que eren molt petits quan va esclatar el reactor) visiten Pripjat i exigeixen respostes davant la desaparició del seu pare, que havia estat treballador de la central.

Llegir *Chernóbil - La zona* es converteix en un viatge a aquell indret que podria ser mentida i en un malson real que hem pogut veure milers de vegades a les pel·lícules de ciència ficció. El còmic de Bustos i Sánchez ens recorda que la humanitat pot ser el càncer del món i que podem no sortir d'un pou on, darrerament, també ha caigut la

> La irracionalitat de l'obediència cega al líder

La música i algunes novel·les estan prohibides a Corea del Nord

Paradoxes de la vida. Corea del Nord, un dels vestigis de l'estalinisme, s'ha convertit en una monarquia comunista hereditària. Contradiccions com aquesta, que ratllen el surrealisme i la irracionalitat, són les que es poden trobar a la novel·la gràfica *Pyongyang*, del quebequés Guy Delisle. L'il·lustrador va treballar a la capital de Corea del Nord durant uns mesos i, utilitzant les eines de l'humor i de la ironia, traça un retrat de les incoherències que va poder veure i viure en aquest país misteriós. El protagonista de *Pyongyang* és l'alter ego de Delisle, un dibuixant que aterra a Corea del Nord per coordinar una sèrie de dibuixos animats. Només arribar a l'aeroport, un policia li troba un exemplar de *1984* i Delisle li ha de dir que és un clàssic de ciència ficció dels anys 50. A partir d'aquí, l'autor descriu com és la vida quotidiana en un món marcat pel totalitarisme, el personalisme, la pobresa i la censura: la gent estrangera és vigilada constant-

ment pels serveis secrets; mentre la població autòctona depèn de l'ajuda humanitària que ve de l'exterior, els seus governants es mouen amb Mercedes Benz; el retrat del líder és present a tot arreu; el metro de la capital té el terra de marbre, làmpades al sostre i columnes esculpides; els aparells de ràdio només poden sintonitzar les emissores oficials; els hotels compten amb casinos, saunes i discoteques, elements que estan prohibits a les coreanes; Corea del Nord viu a l'any 101 (el calendari comença quan van concebre Kim il-Sung) i no al 2012; per anar d'un poble a l'altre, cal un visat; la indigència està prohibida i, per això, a la nit, els carrers de la ciutat s'omplen de persones que caminen com *zombies* per buscar-se la vida; han construït una autopista que només porta al museu gegantí dedicat a la figura del pare de la nació. L'obra és com un documental d'un dels països que segueix la lògica de la irracionalitat que va fundar Stalin a l'URSS.

població de Fukushima, farta de sentir durant anys que era impossible que es produís un altre accident nuclear. L'obra publicada per Glénat es converteix en un llibre que ens parla del passat, però

també del present i de la incertesa d'un futur que no és segur i que podria fer callar les nostres veus, com van callar les autoritats soviètiques davant el desastre del reactor ucraïnès.

www.viruslibreria.net
contagiant el virus de la rebel·lió i la desobediència

Aquest Sant Jordi estarem a la Parada 033, a La Rambla 115, davant del Teatre Poliorama

LIBRES

Quan la lluita es torna un deure

El 'Manual para la lucha contra la reforma laboral' és una bona eina per entendre i afrontar la lluita contra una llei "extremadament agressiva"

Ramón Samblas

expressions@setmanaridirecta.info

La transcendència que està tenint el RD-Llei 3/2012, més coneguda com l'enèsima contrareforma laboral, és una qüestió plenament assumida per tothom. Sens dubte, ha suposat un salt qualitatiu i quantitatiu en l'atac constant contra les condicions de vida de la classe treballadora arreu de l'Estat espanyol des del final de la mal anomenada transició. Fins i tot el ministre d'Economia espanyol qualificava la reforma laboral d'"extremadament agressiva" davant les representants polítiques de l'Europa del capital.

El llibre va més enllà de la reflexió jurídica i entra de ple a reivindicar la necessitat de recuperar eines de lluita de la classe obrera

Les mesures retrògrades que estableix la reforma laboral de 2012 són analitzades a l'obra editada pel Sindicat Andalús de Treballadors/es (SAT) i la cooperativa editorial sevillana Atrapasueños. Darrere d'aquesta anàlisi, prolugada pel periodista Isaac Rosa, hi trobem Vidal Aragonés i Luís Ocaña, dos juristes profundament compromesos amb el sindicalisme de classe i combatiu a Barcelona i a Sevilla respectivament; dos territoris on la contrareforma ha estat àmpliament rebutjada al carrer. Davant de la "prosa burocràtica" -tal com defineix Isaac Rosa les més de seixanta pàgines de la contrareforma laboral- que suposen les lleis, es fa molt necessària l'anàlisi i també la traducció d'aquest atac legislatiu.

A la vaga del 29M es van veure nombroses protestes contra la reforma laboral

El *Manual para luchar contra la reforma laboral* va més enllà de la reflexió jurídica i entra de ple a reivindicar la necessitat de recuperar l'assemblea, la participació sindical al lloc de treball i la vaga com a eines de la classe obrera per fer front a la patronal i a les burocràcies entreguistes instal·lades als sindicats oficials. El llibret dedica un espai a l'exercici de la vaga, on s'explica d'una manera comprensiva que és una vaga, qui la pot convocar, com es pot convocar, quins límits legals té l'empresari i de quines garanties i limitacions gaudeixen els piquets informatius, entre altres qüestions que conformen la vaga com a dret de les treballadores. El llibre també compta amb l'article de l'economista Alejandro González, on es desgranen les respostes que s'han donat a nivell europeu davant les exigències de seguretat a la feina demandades per les treballadores i la flexibilitat laboral exigida per les empreses. De tots els models laborals que estudia l'economista andalús, el que surt més mal parat en termes d'equilibri entre la flexibilitat i la seguretat a la feina és el model espanyol, alineat amb els models grec, portuguès i dels països de l'Europa de l'Est. L'obra tanca amb un breu article de Vidal Aragonés, on l'advocat de Cornellà ens recorda que els *necons* del PP no s'han oblidat de les dones treballadores a la hora d'escanyar drets. Aquest

Manual para luchar contra la reformar laboral

Autors: Vidal Aragonés, Luís Ocaña i Alejandro González
Pròleg: Isaac Rosa
Edita: Atrapasueños Editorial S.C.A. i Sindicat Andalús de Treballadors/es
Idioma: Castellà

manual és una bona ajuda per combatre la lògica perversa que culpabilitza la gent del carrer del desgavell capitalista i ens obliga a acceptar tota mena d'abusos sobre els nostres drets i les condicions de vida per evitar mals majors -allò que Naomi Klein va batejar com la *doctrina del xoc*.

FOTOGRAFIA

Neix el Centre de Fotografia Documental a Barcelona

L'espai es va inaugurar amb una conferència del fotògraf Clement Bernad

Alfonso López Rojo

expressions@setmanaridirecta.info

Barcelona ja té un nou espai que aspira a convertir-se en un punt de referència de la fotografia social i documental, el Centre de Fotografia Documental (CFD), que es va inaugurar el 19 d'abril i està situat al carrer Fontrodona, just darrere el conegut Teatre El Molino, al barri del Poble Sec. El local, una nau amb solera de 500m², serà l'espai de les tres entitats que han engegat la iniciativa, que comparteixen l'interès per la creació i la divulgació fotogràfiques. Aquestes entitats són el Centre de Fotografia Documental (CFD) pròpiament dit, nascut de l'experiència consolidada de Ruido Photo; el grup de professionals Addetouch, que ofereix serveis de postproducció i de laboratori personalitzat, i el col·lectiu Piel de Foto, que edita una revista trimestral gratuïta (amb aquest mateix nom) amb reportatges fotogràfics de temàtica social.

El CFD aspira a convertir-se en un punt de referència de la fotografia social i documental

Entre les activitats programades pel centre, destaca la formació permanent a través de cursos i tallers de fotoperiodisme, la convocatòria d'un certamen internacional, la celebració d'exposicions i un cicle de xerrades anomenat *Focus On*, que pretén tenir continuïtat en el temps i que aquest any es desenvoluparà a diferents espais de la ciutat i tractarà el tema de "la fotografia de conflicte".

Ecologia de la imatge

L'acte d'inauguració del centre va comptar amb una conferència del fotògraf Clement Bernad titulada *Ecologia de la imatge documental*. Durant la xerrada, Bernad va posar l'accent en la necessitat de reflexionar sobre el propi acte de fotografiar i de divulgar les imatges en el context actual d'intoxicació visual en què vivim. En aquest sentit, el fotògraf va apuntar la dificultat de diferenciar el discurs fotogràfic d'altres discursos i també va destacar el caràcter contradictori consubstancial a tot treball documental en la mesura que, de manera inexorable, sempre emana de les pròpies contradiccions i imperfeccions del món i de la vida.

Aquestes contradiccions són les que, per a Bernad, ens han de fer desconfiar dels discursos documentals que es presenten com a "tancats". Però, tot i així, aquestes contradiccions tampoc han d'abocar-nos al cinisme, que només se sustenta en la coneguda impossibilitat de la fotografia per aconseguir l'objectivitat. Davant d'aquestes dificultats, el fotògraf aposta per aprofundir en aquesta línia prima, a través de la qual sí que és possible explicar la nostra vida partint de la pròpia necessitat d'explicar el que veiem. Aquest impuls vital, unit a una clara economia de mitjans, són els que poden continuar fent que les imatges es converteixin en veritables testimoniatges documentals. Tot un repte.

+INFO

Centre de Fotografia Documental (CFD)
C. Fontrodona, 31.
Poble Sec, Barcelona
www.cfdbarcelona.com
<http://www.facebook.com/CFDBarcelona>

DOCUMENTAL

Les cares de la doctrina del xoc

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

En el context actual d'acomiadaments i de crisi econòmica, és d'agrair la iniciativa de la productora Paral·lel 40 que, sota el nom El Documental del Mes, programa cada mes un documental triat pel seu interès social o polític. Després de projectar *Tahrir 2011* (el mes de gener) *Ithemba* (el febrer), *El cielo abierto* (el març) i *The human tower* (l'abril), pel mes de maig ens proposen el treball *La meva fàbrica* (*Wadan's Welt*) que es projectarà per primera vegada en territori català. *La meva fàbrica* és la història de la lluita d'uns treballadors i treballadores que, més que lluitar pel seu lloc de feina i per un simple salari, com passa moltes vegades, lluitaven per la seva dignitat com a persones i per un ofici que havien après durant anys i que passava de generació a generació amb orgull.

El director ens mostra la lluita partint de la mirada dels protagonistes, de les seves pors i les seves esperances

El documental tracta la història del personal de les drassanes Wada Yards, l'única gran empresa de la regió. Prop de 5.000 persones treballaven a les drassanes i gairebé una tercera part de la ciutat de Wismar -al voltant de 45.000 habitants- en depenia. L'agost de 2008, pocs mesos abans de l'esclat definitiu de la crisi econòmica als EUA, uns inversors russos van comprar l'empresa alemanya. I arran de l'esclat de la crisi, va aparèixer l'amenaça dels acomiadaments. A partir de llavors, va començar una cursa contra rellotge que el director del documental, Dieter Schuman, va tenir la sort de poder presenciar i documentar. Així, la història ens narra a través d'un grup de soldats durant els mesos en què el futur de l'empresa era incert. D'aquesta manera, el director ens mostra la lluita partint de la mirada dels protagonistes, que, a la vegada, és la mirada dels treballadors, de les seves preocupacions,

Prop de 5.000 persones treballaven a les drassanes Wada Yards fins l'any 2008

El documental mostra la lluita per conservar els llocs de treball i, també, la dignitat

de les seves pors i de les seves esperances. El director també ens mostra com viuen tot aquest procés els propietaris de l'empresa i els administradors incapaces de pagar els seus deutes.

Però el treball va més enllà de la lluita contra els acomiadaments i segueix la història de les drassanes i de la seva plantilla temps després del tancament. Resulta que les drassanes es van reobrir sota un nou nom i un nou propietari i moltes de les persones que hi havien treballat hi van tornar, però aquest cop sota unes condicions laborals més dolentes i amb sous més baixos. Una doctrina del xoc que ens resulta familiar.

Divuit mesos de rodatge i 120 hores de material que es resumeixen en 100 minuts, on es posen cares, mans i sentiments a allò que sovint semblen números abstractes, però són persones acomiadades. Per aquestes persones, perdre la feina gairebé és perdre la vida. El treball ens mostra la dignitat de la classe treballadora i la seva cara més humana, però, alhora, ens porta a preguntar-nos fins a quin punt hem arribat si l'únic que té una

persona com a símbol d'una vida digna és la feina.

El documental s'estrenarà durant el mes de maig a diverses localitats dels Països Catalans com Amposta, Arenys de Munt, Banyoles, Barcelona, Girona, Manacor, Manresa, Maó, Molins de Rei, Palma o Tarragona, entre d'altres.

La meva fàbrica

Direcció Dieter Schuman
Alemanya 2011
+ Info de projeccions i hores:
www.eldocumentaldelmes.com

ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

Un? món sense? diners

Roger Costa Puyal

L'estiu del 36, la revolució es va estendre per allà on van passar les columnes antifeixistes, moltes d'elles confederals. El comunisme llibertari -definit pel metge Isaac Puente i aprovat al congrés de Saragossa d'aquell mateix any- deixava fer molt a la improvisació i el saber popular; les societats on es va implantar eren rurals, tancades, amb economies de subsistència i sense gaire contacte amb l'exterior. El caos organitzatiu, però també la gran riquesa de la diversitat i la llibertat que això comportava, van caracteritzar aquesta fugaç utopia. La recepta va ser adaptada a cada poble en funció de les seves condicions específiques, com mostren alguns testimonis presencials molt interessants recollits per Burnett Bolloten.

Alcora (Castelló de la Plana)

A falta d'una altra mesura, es va recórrer als diners per calcular l'equivalent del treball fet. Tot-hom rebia uns cupons de cinc pessetes per jornada, que només servien per adquirir productes de la col·lectivitat. No tenia sentit acumular-los, ja que, amb ells, no es podien comprar altres coses i tampoc tenien valor fora del poble. La col·lectivitat obtenia els béns que no produïa mitjançant l'intercanvi i comprava els que no podia aconseguir d'aquesta manera. Quan algú volia anar a la ciutat, demanava al comitè de canviar els cupons per diners. Si algú tenia la parella fora del poble, podia obtenir diners per anar-la a veure cada nit, si volia. I els dies de festa, es donaven diners per anar al cine a la ciutat. La resta de dies, això es considerava un luxe innecessari i no es donaven diners per a vicis. El comitè gestor es renovava sovint per evitar abusos i arbitriarietats.

Castro del Río (Còrdova)

El poble va continuar essent pobre o més pobre que abans, però les habitacions ho vivien amb orgull. Consideraven l'abolició

de les coses inútils com un avenç moral. Les poques coses que requerien de l'exterior, sobretot roba, esperaven intercanviar-les per la seva producció d'olives. No volien la vida còmoda de la gent rica, sinó desprendre's dels seus luxes, que per ells i elles eren vicis.

Graus (Osca)

El nivell de vida va pujar. Quan algú es casava, per exemple, la comunitat li buscava casa i mobles i li donava una setmana de vacances pagades. Es va abolir el treball per a les persones majors de 60 anys.

Membrilla (Ciudad Real)

Es van socialitzar tots els béns, però va ser una socialització de la pobresa. Tot i així, l'habitatge, la llum, l'aigua, la sanitat i les medicines eren gratuïtes per a tothom. Per anar a l'especialista, a ciutat, la comunitat es feia càrrec de les despeses sense preguntes.

Cinca (Osca)

La comunitat també pagava els desplaçaments, però era més prudent. El comitè explicava que hi havia gent que s'aprofitava dels avantatges que oferia la col·lectivitat; persones grans que no havien anat mai a la ciutat i que, llavors, exageraven una mica per poder-hi anar gratuïtament.

Calaceit (Terol)

La gent artesana, que abans treballava precàriament per separat, es va agrupar en tallers col·lectius, grans, higiènics i amb maquinària moderna. Els forners i les forneres no van voler la col·lectivització i van abandonar el poble. Provisionalment, es feia el pa amb tècniques tradicionals, però el poble volia que vinguessin noves forneres. La gent estava contenta perquè ja no passava gana.

Muniesa (Terol)

Els sous de la col·lectivitat es pagaven amb queviures, articles de primera necessitat i una pesseta diària per comprar altres coses.

agenda directa

BARCELONA

Dijous 26 d'abril

Inici del taller "Trencadís al Raval"

Seu del Servei Civil Internacional de Catalunya. C. del Carme, 95. Segona edició del taller de documental social que es farà els dijous a la tarda i els dissabtes al matí del 26 d'abril al 26 de maig. Organitza: Servei Civil Internacional de Catalunya
Més informació: www.sci-cat.org i formacio@sci-cat.org

Concert punk i benèfic en suport a presos/es de l'Estat de Bielorrússia

20h Blokes Fantasma
Av. Coll del Portell, 59.
Amb les actuacions de Crosta, Sect i Destral.
Organitza: Bloques Fantasma
Més informació: <http://crosta.interrupcions.net/>

Allò que va dir i allò que diu encara

20h Euskal Etxea
Placeta Montcada, 1-3.
Presentació del llibre *Lo que dije y digo*, de Mariano Ferrer, amb la presència de Gemma Calvet, (advocada) Mariano Ferrer (periodista) i August Gil Matamala (jurista).
Organitza: Euskal Etxea
Més info: <http://www.euskaletxea.cat/>

Sopador + cinema

20:30h RAI
C. Carders, 12, principal.
Amb la pel·lícula *Morir de dia* (2010, 98 min.) Sopador de suport a Contrabanda FM
Més info: <http://rai.pangea.org/raiar/>

Dissabte 28 d'abril

Pobles vius, pobles combatius;

No a l'Alta Tensió!

18h Espai Obert
C. Violant d'Hongria, 71, 1er.
Xerrada amb les activistes contra l'Alta Tensió i la destrucció del territori a la Vall d'Albaida, al País Valencià, en el marc del Cicle en defensa del territori
Organitza: Espai Obert
Més info: www.pensamentilluites.blogspot.com/es/

Primavera Cooperativa a Gràcia

BARCELONA, abril, maig i juny

Dijous 26 d'abril 19:30h La Torna. Presentació del cicle Primavera Cooperativa i del Projecte Barri Cooperatiu a Gràcia. Xerrada: *L'economia solidària com a alternativa a la crisi*, amb membres de la Xarxa d'Economia Solidària. **Dijous 3 de maig** 19:30h La Barraqueta. Xerrada debat: *Cooperatives i capitalisme*, amb el Seminari d'Economia Crítica Taifa. **Dijous 10 de maig** 19:30h Ateneu Rosa de Foc. *Les xarxes d'intercanvi i les monedes socials*. Taula rodona d'experiències amb el Banc de temps de Gràcia, Xaingra, Ecoxarxa Barcelona i Ecoxarxa del Bages. **Dijous 17 de maig** 19:30h Ateneu Roig. *El circuit del finançament cooperatiu: Instruments financers de l'entorn cooperatiu i de les vies per enfortir l'estalvi ètic i solidari*, amb Seira, Fiare i Coop 57. **Dijous 24 de maig** 19:30h Bar-llibreria Roxanne. *Noves formes de cooperació en l'àmbit creatiu*, amb Metro-munster, Ojalá esté mi bici, La Ciutat Invisible, Festival de Cine en Creative Commons de Barcelona (BccN), Claraboia Audiovisual, Démodé Produccions, SOS Música i Gotoe. **Dijous 31 de maig** 19:30h La Torna. *El cooperativisme en el sector energètic*. Taula rodona sobre nous models de consum i gestió energètica, amb Aiguasol i Somenergia. **Dijous 7 de juny** 19:30h Bar-llibreria Roxanne. Casos pràctics d'intercooperació. Taula rodona on coneixerem diverses maneres de constituir-se com a cooperativa, amb Ecos, Encís, Uni.co i Les verdures de Roxanne. **Diumenge 17 de juny** 17h La Senalla. Com funcionen les cooperatives de consum al nostre barri. Models de gestió i diversitat de criteri, amb Cooperatives amb Gràcia. **Dijous 21 de juny** 19:30h Ateneu Rosa de Foc. *Cooperatives d'habitatge*. Xerrada sobre el dret a l'habitatge digne, l'accés a un habitatge no especulatiu i el cooperativisme, amb Sostre Cívic, Cal Cases i la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca. Llocs: La Torna: Sant Pere Màrtir, 37; La Barraqueta: Tordera, 34; Ateneu Rosa de Foc: Robí, 5; Ateneu Roig: Ciudad Real, 25; Bar-llibreria Roxanne: Martínez de la Rosa, 27; La Senalla: Fraternitat, 8-10. Organitza: Projecte Gràcia Barri Cooperatiu.

Tota la info a: www.gracia.coop

CALDES DE MONTBUI

Diumenge 29 d'abril

Xerrada: 'Veus des de l'exili i el refugi: dones colombianes a Espanya'

18:30h El Centre. A càrrec de Betty Puerto. Presentació de l'exposició d'Amnistia Internacional *Defensors, el testimoni obstinat*, amb fotografies de Sofia Moro. Organitza: Grup local d'Amnistia Internacional i Produccions Nòmades.
Més info: www.nomades.tk

CARDEDEU

Dissabte 28 d'abril

Xerrada: 'Per què cal recuperar la sobirania econòmica i política des de la perspectiva de la classe obrera?'

11:30h Casino Popular C. Pau Casals, 15.
A càrrec del militant d'Endavant, Víctor López. Organitza: Casino Popular de Cardedeu. Més informació: <http://casinopopular.blogspot.com>

FIGUERES

Dimarts 1 de maig

Festa de IAEDEN-Salvem l'Empordà

A partir de les 10 del matí a la rambla de Figueres
10h Pregó a càrrec dels Hereus de l'Empordà. Tot seguit, xocolatada per la mainada!
De 10 a 12h Tallers infantils: es faran diferents activitats gratuïtes per la canalla.

12h Animació infantil amb els Cagallàstics
12h Taller de tast de vins empordanesos amb *impressions.cat*, sommelier Joan Benejam.
A partir de les 11h, aperitius i plats del dia fets a base de productes empordanesos.

14h Glosa (cant improvisat) a càrrec de l'associació Cor de Carxofa
16h Campionat de Botifarra
17h Animació infantil amb Els Xançleta

18h Concurs de llançament de pinyols d'olives empordaneses
18h Animació infantil a càrrec de Pot Petit

19:30h Ball amb Les Granotes de la Bassa. A la mitja part, a l'escenari, Concurs de Titius de vi empordanès. 22:30h Fi de festa
A la part alta de la Rambla, durant tot el dia, hi haurà servei de bar amb begudes i menjars de l'Empordà.
Durant tot el dia, es farà un concurs d'identificació de fotografies de flora, fauna i paisatges empordanesos. Els beneficis d'aquesta jornada es destinaran a la defensa del territori empordanès.

Organitza: IAEDEN-Salvem l'Empordà
Més informació: <http://www.iaeden.cat/pag/mesfestes2012.htm>

GRANOLLERS

Dijous 26 d'abril

Concert: Gaëtan

Castells acústic trio

21:30h Anònim, menjars i pensars C. Ricomà, 52.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

A la Directa **necessitem un telèfon... sense fils!** Si en tens un que no fas servir i ens el pots cedir, avisa'ns a subscripcions@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agrocultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Al Contrainfos de **LaTele.cat** **necessitem alguna persona per fer de community manager.** contrainfos@lattele.cat

Projecte de **cooperativa alimentària del Barcelonès** necessita un **congelador**. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Xarxa d'intercanvi a través d'Internet: www.volstens.org

La Directa busca gent que la reparteixi o que vingui a ensorrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

> EL TEMPS

DIJOURS 26

Vents del sud i forta remuntada de les temperatures. Al vespre augmentaran els núvols a les comarques de ponent.

DIVENDRES 27

Més núvols, que seran de tempesta a les comarques de ponent. Cauran ruixats al Pirineu i interior de Terres de l'Ebre.

DISSABTE 28

Un front inestable escombrarà Catalunya de sud a nord. Podran caure ruixats intensos.

DIUMENGE 29

Ambient encara molt humit, amb alguns plugims residuals a la costa i tempestes al Pirineu.

DILLUNS 30

S'obriran força clarianes. Vents del sud i de llevant, ambient molt humit. Temperatures suaus també de nit.

DIMARTS 1

Noves precipitacions a les comarques del País Valencià i Ses Illes. Les pluges poden ser fortes a Alacant i Mallorca.

Dissabte 28 d'abril
Concert de l'1 de maig
19:30h Concert amb Juanito Piquete
Organitzen: CGT, CNT, COS, IAC. Amb el suport de l'Assemblea Llibertària del Vallès Oriental, l'Assemblea en Defensa dels Drets Socials i els Serveis Públics, l'Ateneu de Granollers, l'AAVV 3 Torres, l'AAVV Granollers Centre, la Coordinadora de l'Esquerra Independentista del Vallès Oriental i el Baix Montseny, la CUP de Granollers i EUIA de Granollers.

LLEIDA

Diumenge 29 d'abril
Caminem pels 140 anys d'història del Moviment Obrer a la ciutat
10h Plaça Sant Joan
Convoca: Casal Ocell Negre
Més info: altreshistoriesdelleida.blogspot.com

MATARÓ

Divendres 27 d'abril
Mercat de segona mà
A partir de les 9:30h Pasqual Madoz 10 (Nau Minguell)
Organitza: SerieB Market
Més informació: info@seriebmarket.com

PALMA

Divendres 27 d'abril
Estrena en qualitat DVD de la pel·lícula 'La Patagonia Rebelde'
20h Local CNT Palma
C. Palau Reial, 9.
Més info: www.palma.cnt.es

SANT VICENÇ DE CASTELLET

Diumenge 29 d'abril
Mercat de segona mà
De 9h a 14h Polígon Les Vives
Organitza: Flea Market Sant Vicenç de Castellet
Més informació: mercatdelespuces@gmail.com
0626 067 474

Primera trobada sense fronteres de cooperatives integrals

TARRAGONA, del 28 d'abril a l'1 de maig

Divendres 27 d'abril A la tarda, arribada i treball comunitari per col·laborar en la preparació. 21h Sopar
Dissabte 28 d'abril Fira d'intercanvi i projectes. Matí: presentació d'iniciatives. Dinàmica de mapeig de projectes. Formació per a persones que s'inicien en les cooperatives integrals. Tarda: fira de projectes.
Diumenge 29 d'abril Jornada assembleària d'autoorganització local. Matí: Creació d'un fons documental sobre el desenvolupament de cooperatives integrals. Tarda: Relació i funcionament entre els diversos nivells d'autoorganització i presa de decisió territorial. **Dilluns 30 d'abril** Jornada assembleària entre cooperatives integrals. Matí: jornada assembleària monogràfica de cooperatives integrals. Valoració del camí fet des del començament fins a l'actualitat i fer projectes a curt i mitjà termini. Coordinació i cooperació entre diferents cooperatives integrals. Tarda: debat *Alternatives al treball assalariat*. **Dimarts 1 de maig** Jornada festiva. Organitzen: XarxaECO-Ecoxarxa de Tarragona i Cooperativa Integral Catalana. Contacte: jornades@cooperativaintegral.cat

Més info: Cooperativa.ecoxarxes.cat

SANTA MARIA DE PALAUTORDERA

Diumenge 29 d'abril
Ecoxarxa Montseny: Fira d'Intercanvi
A partir de les 10h al Parc Pau Casals
Inici de la jornada amb un esmorzar popular a l'Antull
10h Sessió txi-kung
11h Activitats infantils i taller de màgia
12h Taller de cuina sostenible i, tot seguit, dinar popular.
17h Jocs de Pau en família
18h Pràctica de ioga
Jornada d'intercanvi de productes, experiències, tallers i coneixements. Durant tot el dia, es podran conèixer els diferents grups de treball. Hi haurà música en directe per a totes i també tasts de tes i pastes àrabs amb el Gessamí.
Organitza: EcoXarxa Montseny
Més informació: www.ecoseny.net

SANT FELIU DE CODINES

Diumenge 29 d'abril
Mercat d'Intercanvi
11h Plaça Josep Umbert Ventura
Intercanvis sense diners.
Organitza: Kaos Dec

TERRASSA

Dimecres 25 d'abril
Presentació del llibre: 'De la Catalunya revolucionària del 1936 a la Catalunya del 2012'
19h Sala Vancells. C. Sant Pere, 46, 1r.
De Josep Antoni Pozo, autor, historiador i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona. Organitza: Amics de les Arts i Joventuts Musicals

VALÈNCIA

Dijous 26 d'abril
Taula rodona: aproximació a l'obra de Joan Fuster
19:30h Racó de la Corbella

C. Maldonado, 46.
Amb Francesc Pérez Moragón (escriptor), Vicent Salvador (catedràtic de la Universitat Jaume I) i Guillem Calaforra (autor de Dialèctica de la ironia. La crisi de la modernitat en l'assaig de Joan Fuster. PUV, 2006).
Organitza: Endavant (OSAN)

Divendres 27 d'abril
Presentació del llibre 'De Llorente a Marx. Estudis sobre l'obra cívica de Joan Fuster' (PUV, 2012), de Pau Viciano.
19:30h Racó de la Corbella
C. Maldonado, 46.
Organitza: Endavant (Osan)

VIC

Dissabte 28 d'abril
Aplec-reunió: 'L'aigua no és una mercaderia'
18h Sala ETC
Passeig de la Generalitat, 46. (Edifici del VIC2 al barri del Remei)
Trobada amb l'objectiu d'informar i debatre sobre la privatització creixent que, tant des del govern de la Generalitat com des d'institucions internacionals, s'està impulsant al voltant de l'aigua.
Organitza: Grup de Defensa del Ter
Més informació: www.aiguavesvida.wordpress.com

VILASSAR DE MAR

Divendres 27 d'abril
Inauguració del Casal Popular Atzari
19h Passeig dels Pins
19h Actuació bastonera a càrrec de la Colla Bastonera Picadits
20h L'experiència d'altres casals i presentació del nou casal
Tot seguit hi haurà sopar popular a 8 euros (amanida, paella, postres, pa, vi, aigua i copa de cava)
I a continuació, glosada de sobretaula amb Cor de Carxofa.
Organitza: Casal Popular Atzari
Més informació: <http://cordecarxofa.org/w/?q=node/632>

Cap de setmana del País Valencià

SALLENT, 27, 28 i 29 d'abril

Programa: Divendres 27 d'abril 20h Xerrada: *La Primera valenciana, inici d'un nou cicle polític al País Valencià?* A càrrec de Xavi Sarrià (escriptor i cantant d'Obrint Pas). Dissabte 28 d'abril 19h Documental: *Una llengua que camina* (coproduït per Vilaweb i Escola Valenciana) 23h Concert: Ködül, Komfusió, Malabaraka. Diumenge 29 d'abril 14h Plaça Joan Vilaseca. Paella popular. Organitza: Ateneu Rocaus

Més info: www.ateneurocaus.cat

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA
Dijous 26 d'abril
Concentració contra el desallotjament del Casal Popular Manuel de Pedrolo
6h C. Bertran, 106.

Manifestació Prostitutes Indignades. No prohibeixis els nostres drets!!
19h Del carrer Sant Ramon a la plaça de Sant Jaume

GRANOLLERS
Dissabte 28 d'abril
17h Manifestació: Plaça de la Corona de Granollers.
18h Miting a la plaça Maluquer i Salvador. Intervenció d'Octavio Alberola, lluitador històric. Organitzen: CGT, CNT, COS, IAC

MALLORCA
Diumenge 29 d'abril
Qui estima Mallorca no la destrueix!
11h Abraçada de Sa Ràpita a Es Trenc
Més info: www.gobmallorca.com

CONVOCATÒRIES 1 DE MAIG
Mollet: 11:30h Plaça de l'ajuntament. Convoca CGT
Reus: 12h Plaça Peixateries Velles. Convoca: Assemblea Popular de Reus (www.primaverareus.cat)
Tarragona: Manifestació 19h Plaça Imperial Tarraco. Bloc Anticapitalista.
Barcelona: 10h Parc de les Tres Xemeneies. Convoca: CNT - AIT

. L'ENTREVISTA

Terje Carlsson PERIODISTA SUEC, AUTOR DELS DOCUMENTALS 'WELCOME TO HEBRON' I 'ISRAEL VS ISRAEL'

“Cal mostrar que hi ha gent jueva ajudant els palestins”

Fa deu anys, Terje Carlsson va viatjar a Palestina per primera vegada. L'experiència el va remoure tant que, per ell, el conflicte entre Israel i Palestina s'ha convertit en una "qüestió personal". Recorda els mesos que va viure a Hebron i no ho recomana a ningú. La seva trajectòria l'ha dut a retrasmetre la cruesa de molts conflictes a la televisió i les ràdios sueques, també com a 'freelance'. El seu darrer treball, 'Israel vs Israel', mostra els grups pacifistes israelians que lluiten, al costat de la població palestina, contra l'ocupació. L'onze d'abril, Carlsson, convidat per l'Associació catalana de jueus i palestins Junts, va presentar el seu documental a Barcelona.

Mar Carrera i Alba Gómez
entrevista@setmanaridirecta.info

Quines són les teves connexions amb el conflicte entre Israel i Palestina?

Després d'anar-hi, vaig viure un xoc emocional i s'ha convertit en una qüestió personal. Cada any, vaig a Israel uns mesos perquè és molt interessant i emotiu. Sempre sento que hi he de tornar perquè el que veig m'enristeix, m'enfada, em frustra.

Què vas sentir l'any que vas viure a la ciutat d'Hebron?

És un lloc horrible, fosc i trist que la gent hauria de visitar, però no viure-hi. És el pitjor lloc on he estat, però, allora, permet veure tot el conflicte de cop. Sembla un parc temàtic, un Disneyland de l'ocupació: hi ha colons, soldats violents, civils palestines que no poden fer res... Si algú vol entendre el conflicte, que vagi a Hebron.

Quan vas començar a fer documentals sobre drets humans?

Abans d'anar a Palestina, vaig començar a treballar per la ràdio nacional sueca a Bòsnia, Kosovo, Sud-àfrica, Moldàvia i Romania. Però l'any 2004, vaig anar a Hebron i la gent que normalment m'escoltava va començar a dubtar sobre el que explicava als meus reportatges per a la ràdio sueca, pensaven que era exagerat. Jo els vaig respondre: "D'acord, agafaré una càmera i explicaré el mateix amb imatges". Després, em van creure.

S'han fet molts treballs sobre el conflicte entre Israel i Palestina, per què vas triar aquest tema?

Israel vs Israel va sorgir perquè, tot i que s'han fet moltes pel·lícules, la gent encara desconeix moltes coses. El documental vol mostrar que

MAR CARRERA

el conflicte no és com un partit de futbol amb bàndols enfrontats, no és el Barça contra el Real Madrid. La idea d'explicar-lo com un partit de futbol ha estat creada pels polítics que volen que sigui així. Hi ha molta gent que lluita per protegir els drets humans allà. No hi ha una ocupació d'Israel per part dels palestins, no hi ha helicòpters ni tancs palestins a Tel Aviv, però sí que hi ha helicòpters israelians a Gaza.

“La idea d'explicar el conflicte com un partit de futbol ha estat creada pels polítics que volen que sigui així”

Les quatre protagonistes d'Israel vs Israel lluiten de maneres diferents. Per què les vas triar?

La majoria d'activistes pacifistes israelians que apareixen són blancs i de classe mitjana. Volia parlar amb el màxim de dones, però, malauradament, hi ha més homes entre els activistes. Arik Ascherman, de l'organització Rabbits for Human Rights, és una persona bona i important; Yehuda Shaul és un exsoldat de Breaking the Silence, molt valent i que coneix moltes coses; Jonathan Pollak, d'Anarchists Against the Wall, és jove, intel·ligent, idealista i valent, és com un Che Guevara israelià, té carisma; finalment, Ronny Perlmann, de l'organització Machsom

Watch, és valenta i es va obrir molt. Aquesta combinació dels quatre és la que explica la història. Per a mi, que sóc pessimista, ells aporten esperança.

Les imatges de repressió dels colons i de l'exèrcit israelià són el valor afegit del documental. Com les vas aconseguir?

Gràcies a l'acreditació de premsa israeliana, que dóna dret a gravar els soldats i els checkpoints. Però, quan gravava una manifestació, vaig rebre un tret a la cama. També m'han intentat pegar, arrestar o gasejar amb lacrimogen... Per gravar-les imatges, de vegades m'he posat al costat d'una jove, d'un vell, d'un capellà, d'un periodista... He estat molt agressiu de vegades, molt agraïble d'altres. Cal tenir una estratègia, ser intel·ligent i elegant.

Al documental, no li falta mostrar les contradiccions dels colons?

Per a mi, la història dels colons és la història de l'ocupació. El fet d'estar allà ocupant ja és una proclama política molt forta perquè no hi haurien de ser. A més, estic pensant a fer un documental sobre els colons; vull reunir-m'hi i intentar entendre'ls. És clar que hi ha matisos: no tots són fanàtics religiosos. Crec que molts són malalts mentals i fanàtics força ridículs, però també estan demonitzats. És evident que el problema és la política del govern israelià, no aquests individus. El meu documental parla dels activistes pacifistes israelians, considerats traïdors per la majoria d'israelians.

Quines reaccions ha provocat el documental entre les comunitats palestina i israeliana?

A algunes persones palestines no

els ha agradat gens, a d'altres els ha encantat. Ha passat el mateix amb les israelianes: algunes han dit que el documental és propaganda, que l'ocupació no és el problema principal, sinó el fet que les palestines no volen pau. Per altra banda, hi ha palestines que han dit que no volen l'ajuda de les israelianes i també n'hi ha que s'han queixat perquè el documental no parla de l'any 1948. A l'Orient Mitjà o els EUA, on molta gent pensa que el conflicte és entre jueus i musulmans, el fet de mostrar que hi ha gent jueva ajudant els palestins és important. Als EUA, grups de jueus i cristians em van dir que la pel·lícula era molt problemàtica, però que mostrava que Israel és una democràcia.

Una democràcia per a la gent jueva?

Sí, però, ahora, és una democràcia perquè els activistes lluiten contra els soldats i contra els colons i, en d'altres països de l'Orient Mitjà, si ho fessin, els matarien o els posarien a la presó.

Tot i ser pessimista, quin futur imagines per aquesta regió?

La primavera àrab ha canviat coses i també afectarà Israel i Palestina. Ara es fan poques protestes palestines perquè la policia palestina arresta gent. A Ramallah, l'Autoritat Palestina ha arrestat moltes persones, especialment periodistes, i a Gaza, Hamàs ha arrestat molts activistes. Penso que tard o d'hora hi haurà una tercera intifada, però sóc molt pessimista amb Israel i Palestina; la situació és dolenta i temo que, fins que no sigui pitjor, no canviarà.

I la pau, quan arribarà?
Està molt lluny encara.

. LA COLUMNA

Prohibim les bales de goma a Catalunya

Jordi Oriola i Folch
opinio@setmanaridirecta.info

Mentre que es van difondre àmpliament les imatges de contenidors cremant durant la vaga general, vaig trobar a faltar el mateix interès, per part dels mitjans de comunicació i de polítics com Felip Puig, per donar ressò als ferits per causa de la policia. Els Mossos d'Esquadra utilitzen bales de goma, una arma rebutjada oficialment per la Unió Europea, i aquell dia van buidar un ull a almenys dues persones (n'hi podria haver un tercer). I ja van cinc persones que han perdut un ull en els últims quatre anys. Cristina Francés, companya d'un dels afectats, Angelo Cilia, ha explicat que els Mossos disparaven a tort i a dret sense mirar, cosa que podeu comprovar en els següents vídeos si poseu a un cercador: "Mossos: disparar per plaer" o "29M Barcelona - Mossos d'Esquadra llanzen dos pelotazos sin motivo". També podeu veure diversos afectats a Catalunya per

Estaria bé que, amb la recent mort per bala de goma d'Íñigo Cabacas al País Basc, es prohibeixi l'ús d'aquestes armes que amenacen qualsevol transeünt

bales de goma posant: "Made in Mossos - Stop balas de goma". Al novembre, el Parlament de Catalunya va rebutjar la creació d'una comissió per estudiar l'ús i la conveniència d'utilitzar aquestes armes. Estaria bé que, ara que venen temps d'empobriment i ràbia, amb l'acumulació de tots aquests casos i amb la recent mort per bala de goma d'Íñigo Cabacas durant una celebració de futbol al País Basc, es prohibeixi totalment l'ús d'aquestes armes que amenacen qualsevol transeünt. És totalment desproporcionat el dany irreversible que poden crear, respecte del que la policia intenta impedir, per no dir que poden atemptar contra qualsevol persona que es trobi al carrer en aquell moment, tant si s'està manifestant, com si passa casualment per allí.